

SLUČAJ PAPA

Sailer / Hetzel

Slučaj papa

SLUČAJ
P A P A

Sailer/Hetzel

1. izdanje na hrvatskom jeziku
travanj 2011

Licencijsko izdanje s odobrenjem izdavača:
© Verlag Sailer & Hetzel
Die Stimme katholisch missbrauchter Kinder GbR
Hernsterstr. 28, 97892 Kreuzwertheim
www.der-fall-des-papstes.com

djela s njemačkim originalnim naslovom:
Der Fall des Papstes

Za sva pitanja od značaja za sadržaj
mjerodavno je izvorno njemačko izdanje.
Prevedeno s njemačkog

U Hrvatskoj izdaje:
David - Udruga građana
za zaštitu ljudskih prava
Zagreb, Odranska 1
info@david-udruga.hr
www.david-udruga.hr

Sva prava pridržana

Naklada: 1000 primjeraka

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu
Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu
pod brojem 765290
ISBN 978-953-55389-1-2

Predgovor

Mnogi koji ovaj tekst uzmu u ruke s čuđenjem će trljati oči. «Papu dovesti pred sud? Luda ideja!» Ne baš malobrojni će pitati: «Zašto tek sada?» Crkvi vjerni katolici će se razgnjeviti, slobodoumnici će osjećati zadovoljštinu. To što kaznena prijava protiv pape budi emocije leži u osobi prijavljenoga, kojeg jedni drže za Božjeg zastupnika, drugi za kneza Tame. U ovdje otisnutoj prijavi Međunarodnom kaznenom sudu u Haagu on nije niti jedno niti drugo već jednostavno «okrivljeni dr. Joseph Ratzinger kojem se predbacuju teški zločini – protiv djece koju je oskrvnuo njegov kler, protiv Afrikanaca usmrćenih njegovom smrtonosnom zabranom kondoma, i protiv članova crkve koje je porobilo njegovo totalitarno svećenstvo.

Kao odvjetnik ja sam zajedno sa svojim kolegom dr. Gertom-Joachimom Hetzelom napisao prijavu u svijesti da je sazrelo vrijeme da se konačno napusti srednjovjekovna poniznost prema crkvenim knezovima i da ih se pozove na odgovornost kad počine zločin, isto kao i ostale građane.

Ovaj spis posvećujemo svima onima koji su propatili teške duševne muke pod nečovječnom crkvenom pukovnijom, svima onima koje je snašla smrt zbog neljudskog «seksualnog morala» starih muškaraca u Rimu, i prije svega bezbrojnoj djeci koja su postala žrtve klerikalnih seksualnih zločina. U okviru naše odvjetničke djelatnosti doživjeli smo kako žrtve kao odrasli pate zbog svoje sudbine iz djetinjstva. Prije svega

prijavu smo podnijeli zbog njih. Oni su često izgubili svaku vjeru u pravednost, zapravo čak i u Boga. Željeli bismo da oni po mogućnosti ponovno nađu i jedno i drugo.

dr. Christian Sailer

Tužitelju pri
Međunarodnom kaznenom sudu
Gospodinu prof.dr. Luisu Morenu Ocampu
Maanweg, 174
NL-2516 AB Den Haag

14. veljače 2011.

Kaznena prijava
protiv
dr. Josepha Ratzingera,
pape Rimokatoličke crkve

zbog

zločina protiv čovječnosti
prema čl. 7
Statuta Međunarodnog kaznenog suda

S a d r Ź a j

Uvod	11
I. Zastrašujuća crkvena vlast	13
1. Prisilno učlanjivanje	13
2. Psiho-teror	16
3. Zločin protiv čovječnosti	22
4. Kaznena odgovornost dr. Ratzingera	24
II. Ubojita zabrana kondoma	26
1. Konflikt	26
2. Pokornost sa smrtnom posljedicom	28
3. Zločin protiv čovječnosti	30
4. Kaznena odgovornost dr. Ratzingera	31
III. Pokroviteljstvo nad seksualnim deliktima klera	32
1. Seksualni zločini katoličkih svećenika širom svijeta	32
1.1 SAD	32
1.2 Irska	34
1.3 Njemačka	36
1.4 Kanada	38
1.5 Australija	38
1.6 Afrika	39
1.7 Prominentni počinitelji.....	39

2. Strategija zataškavanja.....	42
2.1 Papinska tajna	42
2.2 Praksa zataškavanja	43
2.3 Pogodovanje i ponovno postavljanje počinitelja	48
2.4 Ne vidi se kraj	52
2.5 Zločin protiv čovječnosti	55
2.6 Kaznena odgovornost dr. Ratzingera	59
IV. O dopuštenosti podnesene tužbe	64
V. Sažetak	67

O b r a z l o ž e n j e

Uvod

Kaznena prijava podnesena je protiv tri zločina širom svijeta, koji do danas nisu bili prijavljeni jer su izašli iz jedne institucije na čijem čelu stoje «najviši dostojanstvenici», koji se smatraju uzvišeni daleko iznad krivičnog djela. Tradicionalno poštovanje «crkvenih glavara» zamutilo je svijest prava.

Kada bi neka nova religiozna grupa svoje članove prisiljavala grubim psihičkim pritiskom da svoju novorođenčad učlane u tu grupu, kako bi doživotno financirali grupu i u svemu se ravnali po direktivama grupe, tada bi tu grupu nazvali «sektom». Država bi ako je moguće organizaciju dokinula i «vođe sekte» kaznila zbog prisile i iznuđivanja, tim više ako grupa ne bi trpjela istupanje članova, nego bi ih prijeteći najtežim kaznama u tome spriječila i time kod mnogo svojih članova izazvala teška duševna oštećenja i povrede njihove slobode razvoja.

Ako je činjenično stanje takvo, može li postupak biti drugačiji samo zato jer se radi o organizaciji koja se tako ponaša ne samo prema nekoliko malobrojnih, već po cijelom svijetu i zove «rimokatolička crkva» i stalno govori o vjerskoj slobodi, ali inovjernicima na vrat nahuška «opunomoćenike za sekte»? Nije drugačije, nego smo se samo navikli na to. Od 1. 7. 2002. ta navika nije više dopuštena. Tog dana stupio je na snagu Statut Međunarodnoga kaznenog suda koji zločine protiv čovječnosti zaprečuje kaznom.

Kada bi jedna nasilna sekta opisane vrste u današnjoj Africi bila jako raširena i svojim članovima pod prijetnjom teških kazni zabranjivala upotrebu kondomâ, time prouzročena zaraza HIV-om/ AIDS-om i njome uzrokovani smrtni slučajevi pripisali bi se vođama sekte i protiv njih bi se poveo kazneni postupak. Može li to biti drugačije samo zato jer se nasilna sekta zove «crkva», a njen poglavar polaže pravo na nepogrešivost?

Kad bi u jednoj svjetskoj nasilnoj sekti stotine tisuća djece bilo seksualno zlopotrijebljeno, a zločini po nalogu vođe sekte bili zataškani i kazneno gonjenje bilo izbjegnuto, tada bi ta kriminalna organizacija i njen vođa bili procesuirani. Može li to biti drugačije samo zato jer se ta organizacija zove «crkva» i jer zapovijed da se šuti o zločinima ne dolazi od šefa mafije, nego ju je izrekao papa? Nije drugačije, nego je to samo stoljetna navika na pedofilsko svećenstvo i moć njihovih visokih svećenika. Otkako postoji činjenica zločina protiv čovječnosti, to okretanje glave u stranu više nije dopušteno.

U nastavku se prijavljuju tri zločina protiv čovječnosti za koje je kazneno odgovoran dr. Joseph Ratzinger kao bivši kardinal i današnji papa:

1. Održavanje i vođenje svjetskog totalitarnog nasilnog režima koji svoje članove podjarmljuje zastrašujućim prijetnjama koje ugrožavaju zdravlje;

2. Zadržavanje smrtonosne zabrane upotrebe kondoma i kad postoji opasnost infekcije HIV-om/AIDS-om;

3. Etabliranje i održavanje svjetskog sustava zataškavanja i pomaganja seksualnih zločina katoličkih svećenika, koji pogoduje nastanku novih zločina.

I. Zastrašujuća crkvena vlast

Postoji opravdana sumnja da je dr. Joseph Ratzinger kao kardinal i kao papa velikome, neodređenom broju ljudi nanio teške povrede duševnog i tjelesnog zdravlja u smislu članka 7, alineja 1, slovo k Statuta Međunarodnog kaznenog suda.

1. Prisilno učlanjivanje

Rimokatolička crkva stječe svoje članove prisilnim činom, naime kršenjem bespomoćne dojenčadi, kao što je utvrđeno u kan. 96 Codexa kanonskog prava (C.I.C.):

«Krštenjem se čovjek učlanjuje u Kristovu crkvu ...»

Krštenje se u pravilu obavlja u dojenačkoj dobi. Katolički roditelji moraju vjerovati da je novorođeno dijete opterećeno manom istočnog grijeha od koje se može osloboditi samo krštenjem. U danas važećem Katekizmu Rimokatoličke crkve o tome se doslovno kaže:

«Budući da se djeca rađaju s ljudskom naravi palom i okaljanom istočnim grijehom, to su i oni potrebni novoga

rođenja u krštenju da budu oslobođeni vlasti tame i preneseni u Kraljevstvo slobode sinova Božjih, kamo su pozvani svi ljudi... Crkva i roditelji lišili bi dijete neprocjenjive milosti da postane dijete Božje kada mu ne bi podijelili krštenje nedugo poslije rođenja.» (Katekizam, br. 1250)

A u Kodeksu kanonskog prava u kan. 867 - § 1 piše:

«Roditelji su obvezni brinuti se o tome da njihova djeca budu krštena unutar prvih tjedana; čim prije moguće nakon rođenja, zapravo čak još prije rođenja oni se imaju obratiti župniku da bi za svoje dijete izmolili sakrament i da bi bili odgovarajuće pripremljeni.»

U slučaju da je dijete u smrtnoj opasnosti, krštenje se ima obaviti protiv volje roditelja. Kanon 868, § 2 C.I.C. o tome određuje:

«U smrtnoj opasnosti dijete katoličkih, čak i nekatoličkih roditelja dopušteno je krstiti i protiv volje roditelja.»

Većina katoličkih roditelja pokorava se ovoj odredbi i daje krstiti svoju djecu čim prije moguće, najčešće nekoliko tjedana nakon rođenja. Prema vladajućem mišljenju za to je dovoljno njihovo pravo odgoja, premda krštenje prema katoličkom nauku krštenika vezuje na neki način koji slični kmetstvu. Katolički katekizam o tome kaže:

«Postavši udom Crkve krštenik više ne pripada sebi nego onome koji je za nas umro i uskrsnuo. Zato je pozvan

da bude drugima podložan, da im služi u zajedništvu Crkve, da bude «poslušan i podložan» glavarima Crkve te ih susreće s poštovanjem i ljubavlju.» (Katekizam, broj 1269)

Učlanjenje krštenika u katoličku crkvu je neopozivo (usporedi o tome i od Campenhausena, Priručnik Državnoga crkvenog prava Savezne Republike Njemačke, 2. izdanje, Berlin 1994., str. 759 i dalje), zbog čega Crkva odbija izbrisati iz registra krštenih one koji istupe iz Crkve.

Prema obvezujućem nauku crkve istupanje vodi u vječnu kaznu pakla. Tako se primjerice kaže u Neuner-Roosovoj «Vjera Crkve u ispravama naviještanja nauka», 13. izdanje, 1971., broj 381:

«[...]. [Sveta rimska crkva, osnovana riječju našega Gospodina i Otkupitelja] čvrsto , ispovijeda i vjeruje i objavljuje da nitko izvan katoličke crkve, niti poganin niti židov, bilo nevjernik ili netko odvojen od jedinstva – neće imati udjela u vječnom životu, štoviše potpast će vječnome ognju koji je pripremljen đavolu i njegovim anđelima, ako se prije smrti ne priključi njoj (crkvi).»

Prema kanonu 1364 u vezi s kanonom 751 Corpus iuris Canonici, istupanje iz crkve vodi u ekskomunikaciju, koja opet, prema br. 1463 Katekizma katoličke crkve je «osobito težak grijeh», koji prema br. 1861 Katekizma za sobom povlači «vječnu smrt u paklu».

2. Psiho-teror

Za članove crkve, među ostalim, vrijedi:

«Tko ne priznaje kao svete kanonske spise, sve knjige Svetog pisma sa svim njihovim dijelovima kako ih je crkveni sabor u Trientu naveo, ili tko poriče da su one dane od Boga, neka bude isključen.» (Neuner-Roos, kao gore, broj 98), pri čemu je formulacija «isključen» eufemistički prijevod grčko-latinske formule «anatema sit», koja doslovno prevedena znači: «neka bude proklet».

«Proklet» je prema tome i onaj tko prijetnje kaznama Starog zavjeta ne priznaje kao Božju riječ. Na primjer:

«Tko počini preljub sa ženom svog susjeda neka se kazni smrću – i preljubnik i preljubnica ...» (Lev 20,10)

«Ako bi muškarac legao s muškarcem kao što se liježe sa ženom, obojica bi počinila odvratno djelo. Neka se smaknu. (Lev 20,13)

«Ako bi se tko drsko odupro i ne bi poslušao ni svećenika koji ondje stoji da služi Jahvi, Bogu tvome, ni suca, neka se taj čovjek pogubi...» (Pnz 17,12)

«Ako tko ima opaka i nepokorna sina koji neće da sluša ni oca ni majke – pa ni onda pošto ga kazne – neka ga njegov otac i njegova mati odvedu starješinama svoga grada, na vrata svojega mjesta, i neka kažu gradskim

starješinama: Ovaj naš sin opak je i nepokoran; neće da nas sluša; ništarija je i pijanica. Potom neka ga svi ljudi, njegovi sugrađani, kamenjem zasiplju dok ne pogine.(Pnz 21,18)

Ovako nešto na prvi pogled može izgledati kao iz kamenog doba i tisućljećima zastarjelo. Rimokatolička crkva vidi to međutim drugačije. Godine 1965. njen najviši gremij u liku 2. Vatikanskog koncila u svojoj «Dogmatskoj konstituciji o božanskoj objavi» izjavio je sljedeće:

«Knjige Starog i Novog zavjeta u cjelini, sa svim njihovim dijelovima, sveta Majka Crkva na temelju apostolske vjere drži svetima i kanonskima zato što – po nadahnuću Svetog Duha – imaju Boga za autora i što su Crkvi kao takve predane. Budući da sve ono što nadahnuti pisci ili hagiografi izjavljuju, valja držati izjavljenim od Duha Svetoga, mora se dosljedno ispovijedati da knjige Pisma čvrsto, vjerno i bez zablude naučavaju istinu... «

U skladu s tim u do danas važećem Katekizmu katoličke crkve piše:

«Stari je zavjet neodvojiv dio Svetog pisma. Njegove su knjige od Boga nadahnute ... Kršćani poštuju Stari zavjet kao pravu riječ Božju.» (Broj 121 i 123)

Ako je to tako, moguće je da samo zapreke svjetskog prava zaustavljaju crkvu od toga da izvrši prijetnje smrću koje Stari zavjet drži u pripravnosti za preljubnike, homoseksualce, heretike i neposlušnu djecu.

Bog Starog zavjeta, čije riječi Crkva još i danas drži valjanima kao «pravu riječ Božju», među ostalim k tome još zahtijeva:

«... Čuvaj se da ne praviš saveza sa stanovnicima zemlje u koju ideš, da ne budu zamka u tvojoj sredini. Nego porušite njihove žrtvenike, oborite njihove stupove, počupajte im ašere.» (Izl 34,12)

Pavao kojeg crkva štuje kao «narodnog apostola» ide čak korak dalje pišući o inovjernicima odnosno pristašama drugih kultova sljedeće:

«Oni su puni svake nepravde, pakosti, lakomosti, zloće ... Znaju za odredbu Božju – da smrt zaslužuju koji takvo što čine...» (Rim 1,29)

Koliko crkva uzima ozbiljno takve apele, kad je svjetovno pravo ne sprečava u tome, dokazala je primjerice prilikom misi-onarenja u Latinskoj Americi. I kad se narod podigne protiv okrutnog boga Starog zavjeta, s kojim se crkva identificira, iznova mu prijeti nešto strahovito:

«On proždire narode dušmanske, on njihove kosti drobi i svojim ih strelicama uništava (Br 24,8)

Možda neki suvremenik sa zdravim ljudskim razumom neće ovo niti dovoditi u vezu s Bogom: Po crkvenom shvaćanju i ovo je «prava riječ Božja», a tko tvrdi drugačije, ubraja se u krive učitelje kojima crkva s 2. Petrovom poslanicom bezobzirno poručuje:

«Oni su pak kao nerazumne životinje, po naravi rođene za lov i istrebljenje... Oni su ljage i sramote.» (2 Pt 2,12)

Nema slobode vjere ili savjesti. Umjesto toga vrijedi:

«Pokoravanje rimskom papi bezuvjetno je potrebno svim ljudima za spasenje. To izjavljujemo, tvrdimo, određujemo i objavljujemo mi,» (Neuner-Roos, kao gore, broj 430)

Papine odluke su:

«nepromjenjive po sebi a ne na temelju suglasnosti crkve. Ako netko – sačuvaj Bože – dopusti sebi proturječiti ovu našoj konačnoj odluci, neka se isključi. (bude proklet) (Neuner-Roos, kao gore broj 454)

«Proklet» znači proklet na vječne paklene muke. Karl Jaspers, veliki njemački filozof prošlog stoljeća, o tim sankcijama piše: «Vječne paklene muke: crkva je neumoljivo odbacila Origenovo učenje, po kojem su, obnavljanjem svih stvari (apokatastasis panton), paklene kazne vremenski ograničene ... Time duše ostaju u njihovim rukama. Nietzsche je upozorio na to ... da je crkva opće rasprostranjene predodžbe paklenih kazni zgrabila kao 'najplodnije jaje svoje moći' ..., jer svećenik prodire u nutrinu duše i to s punomoći svoje službe, ne kao puki čovjek, može vjernika staviti pod nečuveni pritisak. Roditelji se čine odgovornima i prijeti im se čistilištem ako se ne brinu za to da i njihova odrasla djeca ostanu vjerna crkvi.» (Jaspers, Filozofska vjera obzirom na objavu, str. 85 i dalje) O

«Posljednjim stvarima» se u službenom proglasu nauka rimokatoličke crkve među ostalim piše:

«Kako je Bog općenito naredio, duše onih koji preminu u stvarno teškom grijehu silaze odmah u pakao gdje bivaju mučene paklenim mukama.» (Neuner-Roos, broj 905)

«No tko bez pokajanja umre u smrtnom grijehu, bez sumnje će zauvijek biti mučen u žaru vječnog pakla.» (Neuner-Roos, broj 898, spacionirano u originalu)

Pritom se vjernicima uvijek predočava da se ne radi samo o duševnim mukama, nego o strašnome tjelesnom mučenju čime navodno Isus Krist kažnjava zle prilikom strašnog suda:

«On (Isus Krist) će doći na kraju svijeta suditi mrtve i žive, svakome vratiti prema njegovim djelima, pokvarenima kao i izabranima. Oni će svi uskrsnuti s vlastitim tijelom kojeg ovdje nose, kako bi jedni s đavolom primili vječnu kaznu, drugi s Kristom vječnu slavu, ovisno o njihovim dobrim ili lošim djelima.» (Neuner-Roos, broj 896)

Istovremeno crkva s tekstom evanđelja, koji je sama autorizirala prijeti vjernicima navodnim Isusovim izjavama:

«Kad Sin čovječji dođe u slavi ... postavit će ovce sebi zdesna, a jarce slijeva... zatim će reći i onima slijeva: odlazite od Mene, prokleti, u oganj vječni, pripravljen

đavlu i anđelima njegovim ... i otići će ovi u muku vječnu...» (Mt 25, 31,33,41,46)

Socijalni psiholog Franz Buggle piše o vječnoj kazni pakla, kojom crkva u svome vlastitom proglasu nauka prijeti pomoću navodnih Isusovih riječi, među ostalim: «... prijetnja kaznom čije se zlokobno, psihički pogubno djelovanje na bezbroj ljudi u povijesti kršćanstva uopće ne može preuveličati. Pokušajte se osloboditi svake navike stečene religioznim odgojem i sebi objasniti što psihološki mora značiti prijetnja ekstremnim mukama koje traju vječno; prema njoj izblijede sva inače poznata mučenja i kazne jer su te ipak vremenski konačne. ... gotovo da i nema drugog psihološkog fenomena kao što je onaj s mukama koje vječno traju, koji bi zaslužio naziv psihički teror!» (Buggle, Jer oni ne znaju u što vjeruju, 1992., str. 98)

Posljedice tog terora su kod mnogih ljudi, osobito kod djece i mladih, strah od grijeha, kronično nečista savjest, hipohondrije, i čitavo mnoštvo pojavnih oblika «ekleziogenih neuroza», koje mogu značiti podložnost crkvi, koja još djeluje čak kod onih koji su se tijekom čitavog života pokušavali osloboditi detalja crkvene prijeteće poruke. Karl Jaspers o tome piše: «Svećenik se trudi riječima žestoko djelovati u smrtnom času, bilo pomažući, bilo mučeći. Do danas se uočava da se katolici koji su postali agnostici u tom trenutku preobrate, kao da ih je držao neki unutarjni lanac.» (kao gore, str. 86) To je strah duše koji crkvene članove veže od dječjih nogu, izražen u jednome od najvažnijih vjerskih spisa papinske crkve u kojem se kaže: «Strašno je upasti u ruke Boga živoga.» (Heb 10, 31)

3. Zločin protiv čovječnosti

Vjerska prisila rimokatoličke crkve koja se vrši nad prinudno regrutiranim i prinudno zadržavanim članovima i provodi pod prijetnjom najtežeg zla što se može zamisliti, vječnim paklenim mukama, je teška povreda osobne slobode razvoja čovjeka i njegovoga duševnog i duhovnog integriteta. To što članovi crkve pritom ne kolabiraju psihički i duhovno, može se obrazložiti samo time što mnogi ne uzimaju ozbiljno veliki dio crkvene prijeteće poruke. To unutarnje odvratanje od crkve zbog neslaganja međutim ne mijenja ništa od nečovječnosti sistema i njegovog cilja, totalnoga duševnog i duhovnog podjarmljivanja članova crkve. «Stoga», ona privsjaja sebi pravo doslovce reći, «ona mora s velikom pažnjom ukloniti i istrijebiti sve što je protiv vjere ... (Neuner-Roos, kao gore, broj 382)

Koliko ozbiljno to ona shvaća, pokazuje krvavi trag križarskih ratova, inkvizicije i spaljivanja vještica. To što ona svoje duhovno nasilje danas ne može pretvoriti u tjelesne nasilne mjere ne mijenja ništa od njenog sustava duhovnog porobljavanja koji je uperen protiv ljudskih prava. Prijetnja koja se stalno vraća u različitim varijacijama: «Ako ne vjeruješ što ti ja kažem, patit ćeš u vječnim paklenim mukama.» upućuje se ljudima od kojih crkva očekuje da tu prijetnju shvate ozbiljno. Mnogi zapravo to i čine i zbog toga obolijevaju u fazama ili čak kronično: Mladi kod svoga prvog seksualnog kontakta pate od straha od grijeha; supruzi si ne dozvoljavaju sredstva za sprečavanje trudnoće; nekatolici koji sklapaju brak s katolicima moraju se prilikom vjenčanja obvezati da će djecu odgajati katolički; psihički bolesnici dopuštaju da im katolički

egzorcisti «istjeruju zle duhove», roditelji su se pritom čak pomirili sa smrću djeteta. Djeca koju su svećenici oskvrnuli, i njihovi roditelji osjećaju se obvezanima prešutjeti zločin; afrički katolici zaraze se HIV-om jer po katoličkome seksualnom moralu se ne smiju koristiti prezervativi.

Napokon upitno je radi li se tu o štetama prouzročnim crkvenim pritiskom, jer za zločin protiv čovječnosti prijetnjom koji ovdje dolaze u obzir dovoljna je već ozbiljna ugroženost zdravlja žrtava (usporedi Werle, Međunarodno kazneno pravo, 2. izdanje, 2007., broj 343). U svakom slučaju radi se o duhovnoj primjeni sile koja je slična drugim zločinima protiv čovječnosti, kao npr. «Prisiljavanje na prostituciju» (čl. 7, alineja 1, slovo g) ili deportacija (slovo d) ili – «sve ukloniti i istrijebiti» - aparthejd (slovo j). Vremenske patnje povezane s time su u usporedbi s vječnim paklenim mukama kojima se prijeti upravo bezazlene. Crkveni sustav prisile prema tome spada pod činjenično stanje «drugi nečovječni postupci slične naravi» u smislu članka 7, alineja 1, slovo k.

Okolnost što crkveni sustav prisile postoji oko 1500 godina i što je u zemljama zapadne hemisfere etablirana religija ništa ne mijenja. To etabliranje se nije dogodilo dobrovoljnim priznanjem crkvenog sustava, nego prisilnim učlanjivanjem, duhovnim potlačivanjem i krvavim nasiljem. Rezultati toga povijesnog procesa koji je doveo do «svjetske» crkve bili su hoćeš-nećeš prihvaćeni tradicijom i navikom iako je u svim stoljećima dolazilo do otpora filozofske i religiozne naravi. Oni su uvijek bili uspješno prekinuti, katkad u krvi ugušeni, i uz državnu pomoć.

Ta se državna pomoć sastojala i u tome što se održavanju crkvenog sustava kršenja ljudskih prava nisu postavljala nikakva pravna ograničenja. To se promijenilo od stupanja na snagu rimskog Statuta Međunarodnoga krivičnog suda 1.7.2002.. Time je kao međunarodno pravo prihvaćeno postojanje obilježja krivičnog djela zločina protiv čovječnosti. On ne štiti samo od običnog ubojstva i teškog ubojstva, već osim toga ima u vidu druga ljudska prava, kao na primjer zaštitu od rasne diskriminacije, protjerivanja i ostalih nečovječnosti. Uvođenjem Međunarodnog krivičnog suda dogodio se kulturni obrat čovječanstva. Više se neće trpjeti psihoteror prisile vjere i savjesti nečovječnim prijetnjama štetan po zdravlje, koji je kažnjiv ukoliko se «civilnom stanovništvu» nanosi rasprostranjenim ili sistematskim činom. (članak 7, alineja 1, str. 1 Statuta Međunarodnoga krivičnog suda) Crkveni sustav prisile je sličan takvom napadu, jer se crkvene prijetnje događaju «u izvedbi ... politike ... jedne organizacije», naime crkve koja «ima za cilj jedan takav napad» (članak 7, alineja 2, slovo a Statuta Međunarodnoga kaznenog suda), kako bi nametnula svoj vjerski nauk «civilnom stanovništvu» širom svijeta.

4. Kaznena odgovornost dr. Ratzingera

Tuženi doduše nije uveo crkveni sustav prisile; međutim on je kao papa odgovoran za njegovo održavanje i provođenje i kao prefekt kongregacije za nauk vjere svoje crkve bio suodgovoran, na izvršnom položaju, kao zastupnik tadašnjeg pape. On je bio šef crkvene inkvizicijske vlasti i tako se osjećao. U jednome radio-intervjuu u ožujku 2005. on je rekao: «Veliki

inkvizitor je historijska institucija. Mi smo negdje u kontinuitetu.» I on je dodao da se mora «ipak reći da je inkvizicija bila napredak jer se više ništa nije smjelo osuđivati bez inquisitio.»

Danas tuženi ima najvišu odgovornost za sva učenja i prijetnje svoje crkve. On je također odgovoran i za to što i dalje postoji crkveni sustav prisile, uveden prije njegovog izbora za papu. On bi mogao povući prijetnje s vječnim paklenim mukama. Sve dok on to ne učini, ispunjava gore pokazano postojanje krivičnog djela po članku 7, alineja 1, slovo k Statuta Međunarodnoga krivičnog suda zbog ne činjenja (usporedi k ovome i Werle, kao gore, broj 472 i dalje)

II. Ubojita zabrana kondoma

Postoji opravdana sumnja da je dr. Ratzinger kao papa velikome, neodređenom broju ljudi nanio teške povrede njihovoga tjelesnog zdravlja i smrt u smislu čl. 7, alineja 1, slovo a Statuta Međunarodnoga krivičnog suda.

1. Konflikt

Prema podacima UN-a sada je više od 22 milijuna ljudi u Africi zaraženo HIV-om/AIDS-om; oko 30 milijuna je već umrlo od te zaraze. U Južnoj Africi je svaki peti pogođen time. Godišnje dolazi do 500.000 novih infekcija. U pogođenim područjima živi također mnogo milijuna katolika.

Prijenos virusa HIV-a vrši se izmjenom tjelesnih tekućina. Stoga se jedna od najvažnijih mjera za sprečavanje širenja zaraze sastoji u tome da se ljude uputi da koriste kondom kod spolnog odnosa.

Prema nauku rimokatoličke crkve, koji je papa Pavao VI. proglasio 1968. u Encyklici Humanae Vitae, sredstva za sprečavanje začeca su međutim strogo zabranjena. To se nije ništa promijenilo ni kad je broj zaraženih HIV-om u 1980-im i 1990-im godinama brzo rastao i virus HIV-a izazvao smrt milijuna ljudi, što traje i do danas. Kada je papa Ivan Pavao II. u veljači 1993. posjetio Ugandu, izostavio je goruće pitanje izmjene po život opasne zabrane upotrebe kondoma. On je radije prihvatio širenje zaraze, nego promjenu «Moralnog nauka» Vatikana. U jednome «Priručniku za ispovjednike»

sastavljenom 1997. po nalogu istog pape, kardinal Alfonso Lopez Trujillo, predsjednik «papinskog savjeta za obitelj», podcrtava apsolutnu vrijednost stare odredbe: «Crkva je stalno naučavala da su sredstva za sprečavanje začeća, što znači svaki namjerni čin sprečavanja oplodnje, sam po sebi grješni postupak. Ovaj nauk treba smatrati konačnim i nepromjenljivim.

Članovi katoličke crkve koji žive u područjima Afrike ugroženim HIV-om/AIDS-om, dakle prije svega južno od Sahare, stoje pred strašnom alternativom: Ako se u seksualnim odnosima štite kondomima, postat će teški grešnici, ako se ne štite iz straha od crkvenih prijetnji kaznama za grijeh, postat će kandidati smrti. 1989. jedan katolički teolog morala – Carlo Caffara, koji je danas nadbiskup Bolonje – zahtijevao je prekid svih seksualnih aktivnosti čak i u braku ako je jedan od partnera HIV-pozitivan. Zabrana kondoma ne dovodi samo do smrtonosne zaraze katolika, nego istovremeno potiče njih da zaraze nekatolike.

Već godinama se javlja otpor protiv toga lažnog i po život opasnog “morala”, također iz crkvenih krugova. Prema *Spiegel-online* od 8.4.2010. katolički biskup Kevin Dowling, predbacivao je svojoj crkvi već na svjetskom danu AIDS-a 2003. godine da je «slijepa prema životnoj stvarnosti milijuna siromaha». Ljudi u Africi «žive, pate i umiru zbog te bolesti». U svojoj biskupiji biskup je doživio iz neposredne blizine kako u radničkim nastambama ljudi hrpimice umiru od AIDS-a. «Smatram da se ljude koji žive u takvim uvjetima s HIV-om mora pozvati da koriste kondom, kako bi spriječili prenošenje smrtonosne bolesti na drugu osobu ili zaštili sebe, osobito u

odnosima gdje se radi o zloupotrebi i uništenju», objavio je biskup.

2. Pokornost sa smrtnom posljedicom

Pa ipak i sadašnji papa na vlasti zatvara svoje uši za grižnju savjesti svojih svećenika i vjernika. Još gore: Prilikom svoga prvog putovanja u Afriku, u ožujku 2009., pri čemu su se mnogi afrički katolici nadali spasonosnoj riječi, on je zaoštrio dilemu prilikom razgovora s novinarima u zrakoplovu koji ga je odveo u Afriku. Rekao je: «Problem AIDS-a se ne može riješiti dijeljenjem kondoma. Njihovo korištenje što više, pogoršava problem» Rješenje leži u «duhovnom i ljudskom buđenju» i u «prijateljstvu s patnicima».

Sve dobrotvorne organizacije koje nisu vezane za crkvu, kao na primjer dječja dobrotvorna organizacija UN-a UNICEF, na toliko puno ignorancije reagirale su s nerazumijevanjem. Pritom, papinska izjava se dogodila dvije godine nakon izlaska knjige koja je pobudila pažnju «Bog, AIDS, Afrika» od Grilla i Hipplera, u kojoj dugogodišnji voditelj njemačke zajednice u Kapstadtu (Hippler) izvještava o strašnim konfliktima savjesti i s time povezanoj smrtnoj opasnosti katoličkog stanovništva Južne Afrike. On je među ostalim napisao: «Tko bi od nas imao pravo s odobravanjem prihvatiti smrt od AIDS-a ljudi koji ne žive po strogome moralnom kodeksu naše crkve? Zar se tinejdžer koji spava sa svojom prijateljicom ne bi smio zaštititi? Radi se o životu i smrti. Tu su razmišljanja o tome vodi li dozvola upotrebe kondoma u promiskuitet ili ne, neznatna. Odavno postoje studije koje jednoznačno potvrđuju

da prezervativi ne utječu presudno na broj seksualnih partnera ili seksualnih činova. Bilo bi zaista vrijeme da se dopusti da takve spoznaje uđu u teologiju morala. Međutim tu je prisutan strah crkvenih glavara da bi obvezatnost njihovog nauka mogla biti narušena.» (kao gore, str.170)

Koliko je autor time bio u pravu, pokazalo se nakon izlaska njegove knjige. Njegov ugovor u Kapstadtu njegova crkva nije produžila. Njemačka biskupska konferencija mu je zabranila promotivna putovanja i sudjelovanja u kontaktnim emisijama.

2009. godine u knjizi «Da Bog sačuva» od bivše redovnice Majelle Lenzen izašao je sljedeći izvještaj o smrtonosnom konfliktu između crkvenog nauka i stvarnog suzbijanja AIDS-a. Redovnica među ostalim izvještava: «Tijekom 33 godine pomagala sam ljudima, osobito bolesnima, da bi mogli voditi dostojan život. Ljudi su patili od kolere, malarije, HIV-a, AIDS-a – njihova me nesreća učinila hrabrom. Dok nije došlo do finalnog skandala: Bila sam stigmatizirana kao opatica od kondoma jer sam se – unatoč zapovijedi crkve – zalagala za sredstva za zaštitu, kao mogućnost preventivnog djelovanja protiv gubitka imuniteta zbog AIDS-a. Za mene je to bila nužnost jer sam doživjela bijedu u kolibama siročadi u Istočnoj Africi, vidjela sam užasno mršava tijela obilježenih žena, držala sam njihove iscrpljene ruke i gledala njihove brižne, duboko upale oči.» Ona je morala napokon napustiti svoj red. U epilogu svoje knjige ona među ostalim piše: «Zbog toga što crkva tako žestoko propovijeda protiv kondoma, snosi krivicu što je na Kilimandžaru u međuvremenu svaki treći pozitivan na HIV. Broj mrtvih neprekidno raste.

3. Zločin protiv čovječnosti

I ovaj izvještaj jedne svjedokinje nije ništa promijenio u Vatikanu. Isto kao niti jedno vještačenje u papinim rukama koje pokreće pitanje revizije po život opasnog seksualnog nauka crkve.

Umjesto toga papa se u intervjuu s novinarom Peterom Seewaldom što ga je dao o knjizi «Svjetlo svijeta», usput izjasnio o problemu prevencije od AIDS-a kondomima. On je rekao: «Moguće je da postoje opravdani pojedinačni slučajevi, primjerice kad muška prostitutka upotrebljava kondom, pri čemu to može biti prvi korak prema moralnosti.» Crkva međutim to naravno ne vidi kao stvarno i moralno rješenje. «U ponekom slučaju to može biti, u namjeri da se smanji opasnost od zaraze, prvi korak na putu prema drugačije življenoj ljudskoj seksualnosti.» Ova primjedba je privukla pažnju svjetske javnosti. No ustvari ona nije donijela nikakav obrat. U jednoj vijesti dpa od 22.12.2010. se o tome kaže:

«Crkva razjašnjava –

Kondomi i dalje zabranjeni katolicima.

Kongregacija za nauk vjere u Rimu je precizirala stav katoličke crkve prema kondomima. Pogrešno je papinske izjave interpretirati kao dopuštenje sredstava za sprečavanje začeca. Unatoč višekratnih izjava pape Benedikta XVI. pozdravljenih kao popuštanje zabrane kondoma, njegova crkva ostaje kod svog odbacivanja sredstava za sprečavanje začeca. Ustvari Benediktove riječi nisu promijenile ni nauk morala ni pastoralnu praksu katoličke crkve, utvrđuje kongregacija za nauk vjere u Rimu u svom priopćenju Kongregacija za

nauk vjere koju je prije vodio Ratzinger, sada se svojom opširnom bilješkom osvrće, prije svega, protiv svjesno pogrešnih interpretacija tih papinskih izjava: 'Mišljenje da se iz riječi pape Benedikta XVI. može izvesti zaključak da je upotreba kondoma u nekim slučajevima dopuštena za sprečavanje neželjene trudnoće, potpuno je samovoljno i ne odgovara njegovim riječima niti njegovom mišljenju.'»

Ovo mišljenje je pomoćnik smrti.

4. Kaznena odgovornost dr. Ratzingera

Okrivljeni doduše nije uveo strogu zabranu sredstava protiv začeca; ali kao papa je odgovoran za to što ona i dalje postoji jer ju je mogao ukinuti.

Time što on to ne čini, on je – propustom – odgovoran za to što katolici u regijama ugroženim AIDS-om iz straha od kazne za grijeh odbacuju zaštitu kondomom. Crkveni sustav prisile i s njim povezana prijetnja vječnim paklenim kaznama za počinjene teške grijeh u ovom slučaju djeluje smrtonosno u stotinama tisuća odnosno milijunima slučajeva.

Moralne dileme pape za ukidanje zabrane kondoma nisu razlog za opravdanje da se prihvati rizik od infekcije povezan s tom zabranom odnosno smrt bezbroj ljudi i bijeda bezbroj siročadi. Spašavanje ljudskog života je u svakom slučaju na višoj razini, ono je prema međunarodnom pravu bezuvjetno nužno i provodi se usprkos crkvenom nauku protivnom ljudskim pravima.

III. Pokroviteljstvo nad seksualnim deliktima klera

Konačno postoji opravdana sumnja da je dr. Joseph Ratzinger kao prefekt kongregacije za nauk vjere svoje crkve i kao papa do danas sistematski zataškavao seksualnu zloupotrebu djece i mladih, štitio počinitelje i time podupro daljnje seksualno nasilje nad mladima u smislu čl. 7, alineje 1, slovo g Statuta Međunarodnoga kaznenog suda.

1. Seksualni zločini katoličkih svećenika širom svijeta

Do danas je poznato da su posljednjih desetljeća tisuće katoličkih svećenika širom svijeta seksualno zloupotrijebili i silovali desetine tisuća djece i mladih. Sljedeći prikaz ograničen je na zemlje najviše pogođene seksualnim zločinima i nekoliko primjera crkvenog zataškavanja. On se prije svega oslanja na sastav Geoffreyja Robertsona QC, *THE CASE OF THE POPE*, 2010. (**prilog**) i izvještaja medija na njemačkome i engleskom jeziku. Uzima se u obzir i web-stranica gottes-suche.de i tamošnji opširni prikaz «Seksualno nasilje u Katoličkoj crkvi u godinama 1993. do 2011.»

1.1 SAD

Potpuni razmjjer zločina postao je prvi put poznat preko niza izvještaja *Boston Globea* 2002. godine. Novine su izvijestile da je od sredine 1990-ih godina 130 žrtava jednoga

bostonskog svećenika ispričalo svoje strašne doživljaje iz djetinjstva. Kao đaci oni su bili tijekom više od tri desetljeća zlopotrebljavani i silovani. Nadležni kardinal Bernard Law je znao da mlade seksualno ne zlostavlja samo jedan određeni svećenik, već više njegovih svećenika, ali je na pritužbe njihovih žrtava reagirao samo tako što je svećenike premještao u druge župe gdje je njihova prošlost bila nepoznata. Sam kardinal je bio premješten u Vatikan i tamo dobio časne zadaće, dok je njegova dijeceza morala platiti 100 milijuna odštete žrtvama svećenika koje je on prikrivao. (Robertson, kao gore, str. 16 i dalje)

U cijeloj Americi su se onda javljale žrtve crkvenih oskrvnitelja djece. Nadbiskupija Los Angelesa se nagodila s tamošnjim žrtvama na odštetni iznos od 660 milijuna dolara. Saznalo se također da je biskup Portlanda, William Keveda, još 1985. saznao za opasnost od pedofilskih svećenika u svojoj dijecezi, ali protiv toga nije ništa poduzeo. Trpljenje neprilika i njima nastalih šteta dovelo je njegovu dijecezu na rub bankrota od čega se spasio nagodivši se sa žrtvama na odštetu u visini od 75 milijuna dolara. Danas je Keveda zauzeo papino bivše mjesto kao kardinal prefekt kongregacije za nauk vjere. Ostale dijeceze su proglasile bankrot kako bi izbjegle tužbe za odštetu žrtava crkvenih seksualnih zločina. Vatikan od kojeg potječu sve upute za tretiranje problema pedofilije svjetske crkve, nije uskočio financijski iako od dijeceza godišnje dobiva milijunska davanja (Petrov novčić). Sveukupni račun za nedjela crkvenih dječjih oskrvnitelja mogao bi konačno iznositi do 5 milijardi dolara, pretpostavlja *Forbes Magazin*. (usporedi Robertson, kao gore, str. 16 i dalje)

U gotovo svakoj američkoj saveznoj državi saznalo se za zločine oskrvrjenja djece koje su počinili katolički svećenici. Kada više nisu mogli premještati počinitelje iz župe u župu, odnosno iz dijeceze u dijecezu, biskupi su u New Yorku prešli na to da ih šalju u druge zemlje (umjesto u zatvor). Najnovija istraga je pokazala da je bilo razmjene pedofilskih svećenika između SAD-a, Irske, Rima, Meksika i Afrike. Minimalne brojke seksualne zloupotrebe objavljene su u studiji *John Jay College of Criminal Justice* u New Yorku po nalogu katoličke biskupske konferencije SAD-a: 10667 pogođenih je iznijelo uvjerljive optužbe protiv 4329 svećenika. Dok je kardinal Ratzinger 2002. godine htio broj počinitelja smanjiti na 1% svećenstva, sada se ispostavilo, da se radi o 4,3%. Najgori slučaj je bio slučaj svećenika Lawrencea Murphyja koji se tijekom 20 godina ogriješio o 200 gluhonijemih u Wisconsinu – slučaj na koji se još treba vratiti u vezi s ponašanjem kardinala Ratzingera. (usporedi Robertson, kao gore, str. 23)

1.2 Irska

Dok je papa Ivan Pavao II. pokušavao masovna oskrvrjenja djece koja su počinili katolički svećenici u Sjedinjenim Državama prikazati nevažnima kao poseban američki problem (Robertson, kao gore, str. 20 i dalje), 2001. godine u Irskoj je počela raditi komisija pod predsjedanjem suca visokog suda Seana Ryana koja je trebala izraditi pravila odštete. Ona je podnijela svoj izvještaj 2002. godine nakon što je provela prve istražne postupke o seksualnoj zloupotrebi u katoličkim odgojnim ustanovama. 2009. godine objavljen je opširan izvještaj koji je sastavila «Komisija za rasvjetljavanje zloupotrebe djece», čije je predsjedavanje preuzeo opet sudac

Ryan. («Ryanov izvještaj») On opisuje seksualnu zloupotrebu u katoličkim ustanovama kao «endemičnu». Svjedoci su izvještavali da su ih osjećaj srama, nadmoćnost počinitelja zloupotrebe, kultura šutnje, izolacija i strah od tjelesnih kazni sprečavali da prije razotkriju zloupotrebu. (Volumen III, poglavlje 7, 9 i 13-18, «knowledge and disclosure») Dalje se u izvještaju kaže: «Nemoguće je odrediti punu dimenziju seksualne zloupotrebe počinjene u dječaćkim školama ... Slučajevi seksualne zloupotrebe tretirali su se sa stajališta rizika javnog razotkrivanja i šteta koje iz toga proizlaze za instituciju i kongregaciju. Ta je politika rezultirala zaštitom počinitelja. Kad su laici bili uhvaćeni pri seksualnoj zloupotrebi općenito su bili prijavljeni policiji. Ako je član kongregacije bio otkriven pri seksualnoj zloupotrebi, to se sređivalo interno i nije se prijavljivalo policiji. [...] crkveni autoriteti su bili svjesni opasnosti od ponavljanja seksualne zloupotrebe. Dokumenti su pokazali da su počinitelji zloupotrebe često dugoročno opetovano zloupotrebljavali djecu gdje god da su radili. Suprotno tvrdnjama kongregacije da ona nije prepoznala opasnost od ponavljanja, iz dokumentiranih slučajeva je vrlo jasno da su oni bili svjesni tendencije recidiva, ali je za kongregaciju otkrivanje zloupotrebe predstavljalo rizik potencijalnog skandala i negativnog publiciteta. Opasnost za djecu se nije uzimala u obzir. Kad su bili konfrontirani s dokazom seksualne zloupotrebe, odgovor crkvenih autoriteta je bio premještanje počinitelja na drugo mjesto gdje je on, u mnogim slučajevima, imao novo polje za nove zloupotrebe». (Ryan Report Conclusions 19-22, prijevod dolje potpisani)

U studenome 2009. pojavio se izvještaj izrađen pod predsjedanjem sutkinje Yvonne Murphy, koji se bavio

situacijom dijeceze Dublin. Izvještaj je obuhvaćao razdoblje od 1975. do 2004. godine. Ponovno je bio saslušan velik broj svjedoka i obrađen odgovarajući broj dokumenata. Pronađeno je 14500 žrtava. Na temelju mnoštva dokaznog materijala Komisija je u zaključku došla do sljedećeg rezultata: «Komisija nema nikakve sumnje u to da su dijeceza Dublin i ostala crkvena mjesta zatajila seksualnu zloupotrebu djece. To se odnosi na velik dio razdoblja koje je komisija istraživala. Strukture i propisi katoličke crkve su olakšali to zatajivanje. Državni autoriteti se nisu sukladno svojoj odgovornosti brinuli da se zakon primjenjuje podjednako na sve ljude i dozvolili su crkvenim ustanovama da ostanu izvan pravnih procesa. Time su potpomogli zatajivanje. Dobrobit djece koja je morala imati apsolutni prioritet, u prvo vrijeme nije bila uzeta u razmatranje niti kao faktor. Štoviše, radilo se prije svega o tome da se izbjegne skandal i sačuva dobar glas, ugled i imovina institucije i svećenika – koje institucija promatra kao svoje najvažnije članove. Sredinom devedesetih godina počeli su izlaziti na vidjelo skandal i zatajivanje. Priča je malo pomalo došla na svjetlo dana. Država je odgovorna jamčiti da se takav institucionalni imunitet ne osigurava. To se može zajamčiti ako su sve institucije otvorene za provjeru i državni organi im ne dodjeljuju poseban status». (Zenit.de)

1.3 Njemačka

I u Njemačkoj je zid prešućivanja masovnih dječjih oskrvuća u crkvenim ustanovama bio dugo vremena neprobojan. Njega je 2010. godine probio voditelj Canisius Collegea Isusovačkog reda. Nakon što se upoznao s više slučajeva zloupotrebe iz

1970-ih i 1980-ih godina, provedena su istraživanja. Ona su pokazala da je 50 svećenika godinama seksualno zlo-upotrebljavalo više od 200 djece Canisius Collegea. Uskoro se iz mnogih drugih biskupija saznalo za daljnje zločine dječjih oskrvnitelja. Sve je dotada bilo prešućivano. (usporedi *Der Spiegel* 6/2010.) Mnogo toga je sada izašlo na vidjelo. Samo u Bavarskoj je pronađeno 280 počinitelja koji su od 1945. u crkvenim ustanovama vršili seksualno nasilje nad djecom i mladima. (usporedi *Süddeutsche Zeitung* od 22.10.2010.) Prilikom istraživanja pokazalo se da su i u nadbiskupiji München i Freising bili sistematski zataškavani slučajevi zloupotrebe. U najmanje jednom slučaju bio je za to odgovoran kardinal Joseph Ratzinger koji je u to vrijeme službovao u Münchenu: Kada je jedan svećenik pedofil 1979. godine bio premješten iz Essena u München, bio je opet postavljen u službu dušobrižništva, a da policija nije bila obaviještena. Kasnije je opet ponovio zločin i napokon ga je jedan njemački sud osudio. (usp. Robertson, kao gore, str. 29; *süddeutsche.de* od 26.03.2010.; *Der Spiegel* 48/2010.) Jedan izvještaj istrage izrađen po nalogu biskupije 2010. godine pokazao je da su pripadajući spisi bili dijelom uništeni, dijelom puni rupa. Kada su svećenici bili premješteni u druge biskupije, nedostajali su razlozi. Ako se radilo o seksualnim deliktima, oni su bili bagatelizirani. U *Süddeutsche Zeitung*-u rezultat se pojavio u naslovu članka: «Crkva sistematski zataškava zloupotrebu». Kao zaključak novine sažimaju: «Svejedno zovu li se Münchenski kardinali Döpfner, Ratzinger ili Wetter – žrtve seksualnog nasilja u ovom vremenu nisu bile saslušane, naprotiv počinitelje se štitilo, što graniči s kažnjivosti.» (*Süddeutsche Zeitung* od 4./5. 12.2010.)

1.4 Kanada

U Kanadi je 1990. došlo do prvoga većeg skandala: Devet članova *Christian Brothers*, laičke organizacije katoličke crkve bilo je osuđeno na zatvorske kazne zbog opetovane seksualne zloupotrebe dječaka u jednome domu za siročad. 2001. godine saznalo se da jedna katolička škola u Montrealu postala leglo poroka seksualne zloupotrebe, koja je uvijek iznova bila zataškavana plaćanjem odšteta za svećeničke zločine. Odgovorni nisu niti u jednom slučaju uključili policiju. 2003. godine policija je otkrila da je jedan biskup sakrio vlastoručno priznanje svećenika, kojeg je premjestio iz jedne župe u drugu, ne obraćajući pažnju na njegov prethodni kriminalni svećenički život. Taj muškarac je konačno bio osuđen zbog seksualne zloupotrebe 47 djevojčica. Najveći kanadski skandal bio je seksualno, tjelesno i duševno nasilje počinjeno u internatima za djecu urođenika koje vodi katolička crkva. U okviru nagodbe za odštetu crkva je morala platiti 80 milijuna dolara a država 2,2 milijarde. Papa se ispričao, ali i tu je postojala sumnja da crkva ne surađuje potpuno s državnom istražnom komisijom koja je istraživala zločin. (Robertson, kao gore, str. 33 i dalje)

1.5 Australija

Gotovo da nijedna zemlja u kojoj je katolička crkva aktivna, nije ostala pošteđena. U Australiji je 90 svećenika bilo osuđeno zbog seksualne zloupotrebe; daleko više njih pravosuđe nije uznemirivalo, zato jer je crkva skrivala optužbe i sklapala povjerljive nagodbe. 2010. godine saznalo se da je jedan opunomoćenik crkve izvršio isplate za seksualnu zloupotrebu

djece koje je počinilo 300 svećenika. Niti jedan od njih nije bio otpušten iz službe. U jednom slučaju je oskrvritelj djece bio premješten u drugu župu i tamo je ponovio kazneno djelo. (Robertson, kao gore, str. 32)

1.6 Afrika

Crkva je sve više prelazila na to da svoje zločince, oskrvritelje djece, premješta hrpimice u Afriku umjesto samo iz župe u župu. U svibnju 2010. objavljeni su prvi izvještaji o navali dječjih oskrvritelja iz Njemačke, Italije, Irske i SAD-a u Nigeriju, Južnu Afriku, Mozambik i Kongo. Predsjedavajući južnoafričke biskupske konferencije potužio se da su na afrički kontinent poslani svećenici vuci u janjećoj koži. (usp. Robertson, kao gore, str. 30 s uputom na *Legal Brief Africa* od 3.5.2010.)

1.7 Prominentni počinitelji

U međuvremenu postaje sve više poznato da seksualna devijacija nije ograničena samo na obično svećenstvo, nego doseže sve do najviših položaja katoličke crkve. Seksualni skandali oko biskupa i nadbiskupa nerijetko su istovremeno otvarali i vrata daljnjim uvidima u razvrat katoličkog klera. Tako je primjerice u travnju 2010. biskup Brüggea odstupio od svoje dužnosti jer se ispostavilo da je godinama seksualno zloupotrebljavao svog nećaka. On je čekao 10 godišnji rok zastare i zatim priznao djelo, te tako nije mogao biti kažnjen. Njegov slučaj je doveo do postavljanja istražne komisije belgijske biskupske konferencije čije su istrage pokazale da je tijekom posljednjih desetljeća bilo najmanje 488 slučajeva

zloupotrebe. Do državne istrage slučajeve nije došlo. (usp. *Süddeutsche Zeitung* od 14.9.2010.)

U Norveškoj je nadbiskup Mueller priznao da je 1990-ih godina zloupotrijebio 12-godišnjeg ministranta. Najgori slučaj od crkvenih velikih pastira je slučaj bivšega kardinala Hansa-Hermanna Groera iz Austrije koji je kao vjeroučitelj u ranijim godinama svoje karijere zloupotrijebio otprilike 2000 djece. On za to nije nikada bio kažnjen, već mu je papa Ivan Pavao II. dozvolio da se neometano povuče u samostan. Neke od njegovih žrtava su bile obeštećene i obvezane na šutnju. Događaji su se zbili 1980-ih i 1990-ih godina, kad je Joseph Ratzinger bio prefekt kongregacije za nauk vjere.

Njemu i Ivanu Pavlu II. bilo je 2000. godine priopćeno da se poljski nadbiskup Julius Paetz ogriješio o studente, buduće svećenike. Oni su ignorirali tu informaciju i nisu tražili od Paetza da se povuče sve dok nakon nekoliko godina nije bila objavljena prava optužba. (Robertson, kao gore, str.30)

U Latinskoj Americi zločini crkvenog oskrvnjivanja djece privukli su pažnju prije svega preko jednog prijatelja pape Ivana Pavla II., padrea Marciala Maciela Degollada. Papa ga je primio 2004. godine na proslavi njegovoga 60-godišnjeg svećeničkog jubileja i zahvalio mu za «svećeničku službu ispunjenu darovima svetog duha». Maciel je u Meksiku osnovao red *Kristovih legionara*, organizaciju sličnu ozloglašenom *Opus Dei*. *Frankfurter Rundschau* u svojem izdanju od 16./17.10.2010. izvještava o tom muškarcu: «Kad bi postojala unutar-crkvena rang lista najtežih grešnika, Maciel bi zauzimao mjesto na vrhu. Utemeljitelj reda koji je umro

2008. desetljećima nije bio sklon samo svjetovnim porocima kao drogama. Također ni celibat nije uzimao baš ozbiljno i s dvije žene izrodio troje djece, kako je u međuvremenu i sam red priznao. Najteže je međutim to što je Maciel zlopotrijebio 20 do 100 mladih, među njima i svoju vlastitu djecu. Prema izjavama žrtava kao opravdanje mu je služio 'bol u trbuhu' koji se mogao ublažiti samo 'masažom'. Nakon obavljene 'obrade' on je žrtve ispovjedio i naložio im da šute kao što su predviđali propisi reda. Prigovori Macielu su u Vatikanu već bili poznati desetljećima. Još krajem 70-ih godina jedan od žrtva je opisao svoje muke i pismo, praćeno izjavama drugih supatnika, poslao u Rim. Ništa se nije dogodilo. Tek 1997. osmorica meksičkih seminaraca su se odvažila izaći u javnost. Nedugo nakon toga uložili su žalbu kod kongregacije za nauk vjere, međutim istraga je uskoro bila obustavljena ... Tek kad je Ivan Pavao II. ležao na samrti, Ratzinger je započeo novu istragu. To što je glavni tužitelj kongregacije za nauk vjere, Charles Scicluna saznao od Macielovih žrtava bilo je toliko potresno da je utemeljitelju reda Rim 2006. odredio 'povučen život u molitvi i pokori'. Više ga nitko nije tužio. Maciel je umro nesmetano u dobi od 87 godina u SAD-u.«

I u Argentini je jedan prominentni crkveni vođa, nadbiskup biskupije Santa Fe de la Vera Cruz, bio predmet teških optužbi. 47 mladih seminaraca izrazilo je prigovor da ih je on seksualno zlopotrijebio. U veljači 1995. biskup je otputovao u Rim i kod pape Ivana Pavla II. postigao ukidanje istrage i potvrdu dužnosti. Tek kada je argentinska publicistkinja Olga Wornat 2002. godine s knjigom »Nuestra santa madre« iznijela slučaj u javnost i jedan bivši seminarac prijavio biskupa, on je odstupio od svoje dužnosti. Krajem 2009. bio je osuđen na 9

godina zatvora koje izdržava u kućnom pritvoru (usp. Wikipedija, Seksualna zloropotreba u katoličkoj crkvi, 2.7.1 Argentina)

U Nigeriji je nadbiskup Benin Cityja , Richard Antony Burke, bio optužen za održavanje seksualnih odnosa s maloljetnim djevojkama i život u konkubinatu. Dana 31.5.2010. papa Benedikt XVI. prihvatio je njegovu ostavku. (Wikipedija, kao gore) O postupku protiv biskupa nije ništa poznato.

2. Strategija zataškavanja

2.1 Papinska tajna

Prije svog izbora za papu 2005. godine dr. Joseph Ratzinger je bio prefekt kongregacije za nauk vjere. Ona se sastoji od tri odjela. Jedan od njih je «Disciplinski odjel» koji se bavi povredom morala. Obrada takvih prijestupa od 1962. zasnivala se na tajnoj papinskoj naredbi s naslovom «Crimen sollicitationis». Kod moralnih delikata svećenika pod prijetnjom ekskomunikacije ona je obvezivala svakog počinitelja, svaku žrtvu i svakog svjedoka na apsolutnu diskreciju. I sama naredba je na početku bila tajna. Nadležna za upravni put i sudski postupak bila je isključivo Sveta kongregacija Svetog oficija. Dana 30.4.2001. papa Ivan Pavao II. je jednim Motu proprio s naslovom «Sacramentorum sanctitatis tutela» ukinuo odredbe Crimen sollicitationis iz 1962. godine. Proglas novih propisa izvršen je pismom de delictis gravioribus nekadašnjeg predsjednika kongregacije za

nauk vjere, kardinala Ratzingera, od 21.5.2001. svim biskupima katoličke crkve. U njemu se među ostalim kaže da

«Kaznena djela protiv ćudoređa, naime: kazneno djelo protiv 6. zapovijedi Dekaloga počinjeno od klerika s maloljetnim ćovjekom koji još nema 18 godina ... su isključivo pod nadležnošću kongregacije za nauk vjere kao apostolskog suda. «Ako neki biskup ili hijerarh ima makar samo neodređeno saznanje o takvome kaznenom djelu, mora ga nakon prethodno okonćane istrage prijaviti kongregaciji za nauk vjere, koja, ako zbog posebnih okolnosti ne preuzme slućaj, davanjem odgovarajućih propisa biskupu odnosno hijerarhu naređuje da svojim vlastitim sudom vodi daljnji postupak ... Ćim je slućaj na bilo koji naćin okonćan pred sudom, potrebno je sve spise postupka što je brže moguće po slućbenoj dućnosti predati kongregaciji za nauk vjere ... Prosesi ove vrste podliježu papinskom ćuvanju tajne.»

2.2 Praksa zataškavanja

Već s obzirom na ovu crkveno-pravnu situaciju može se pretpostaviti da je predsjedavajući kongregacije za nauk vjere bio stalno informiran o svim seksualnim zloćinima što su ih poćinili katolićki svećenici širom svijeta. Nadalje se treba pretpostaviti da je on bio informiran o bitnim stvarima u vođenju istrage od mjesnih biskupa odnosno rješenu slućajeva s kojima su bili upoznati mjesni biskupi i kongregacija za nauk vjere u Rimu. On je znao da crkva u pravilu nije informirala policiju, ćime je kaćnjavanje poćinitelja ostalo interna stvar crkve, pri ćemu je najviša kazna i kod najtećjih seksualnih

zločina samo ekskomunikacija i otpuštanje iz službe. On je nadalje znao da su takva otpuštanja bila ne samo vrlo rijetka već su u mnogim slučajevima svećenici ponovno postavljeni i često su ponovno zlopotrebljavali djecu. On je naravno znao i kad su bile postavljene državne istražne komisije (npr. u Dublinu i Massachusettsu) za istragu seksualnih zločina njegovih svećenika i kako je crkva ometala te komisije u vođenju istrage. Murphyjeva komisija je u studenome 2009. utvrdila ne samo da su katolički biskupi Irske desetljećima prešućivali silovanja i zlopotrebe maloljetnika, ukupno 14500 žrtava, nego su nastavili zataškavanje i prema samoj komisiji, slično kao kod istrage generalnoga državnog odvjetništva Massachusettsa. Ono je govorilo o «kulturi tajne», a Studija Johna Jaya (usp. Gore 1.1.) došla do šokantnog rezultata da 76% svih optužbi za seksualnu zlopotrebu nikada nije bilo proslijeđeno državnim vlastima (Robertson, kao gore, str. 22) Murphyjeva komisija je u svom izvještaju napisala da je u Massachusettsu kao i u Dublinu tajna «štitila instituciju na račun djece» (Murphyjev izvještaj, poglavlje 1, broj 28). Preko *Wikileaks* se nedavno saznalo da je sam Vatikan podmetao klipove pod noge istražnoj komisiji kad je u Rimu tražila informacije. Odbili su je jer se nije obratila preko irske države, već direktno Vatikanu, što je povrijedilo njena prava suvereniteta. (usp. *Welt online*, Vatikan uskratio suradnju na izvještaju o zlopotrebi od 11.12.2010.)

Čuvanje tajne je bila najviša zapovijed, ne samo pravno, kao što piše u pismu kardinala Ratzingera iz 2001. godine; zataškavanje je i činjenično bilo na dnevnom redu. Osobito ekstremnu potvrdu za to na upravo dramatičan način daje jedan postupak iz 2001. godine koji je tek nedavno objavljen:

Dana 8.9.2001. Vatikan je francuskom biskupu Pierreu Picanu iz Bayeuxa čestitao na jednom vrlo osobitom djelu: Premda je po francuskom pravu bio obvezan seksualnu zlopotrebu svećenika prijaviti policiji, on to nije učinio iako se radilo o osobito teškom slučaju: Svećenik René Bissey je više puta silovao jednog dječaka, a desetero drugih zlostavljao. Konačno bio je osuđen na 18 godina zatvora. Biskup Pican je zbog povrede svoje obveze prijavljivanja bio osuđen uvjetno na tri mjeseca. U pismenoj pohvali iz Rima se kaže: «Vi ste ispravno postupili. Veseli me što u episkopatu imam takvog kolegu koji u očima povijesti i svih ostalih biskupa svijeta radije ide u zatvor nego da denuncira svog sina i svećenika.» Pismo je potpisao predsjednik svećeničke kongregacije Dario Castrillón Hoyos i odobrio papa i predsjednik kongregacije za nauk vjere, dakle kardinal Joseph Ratzinger, a kopija je poslana svim biskupskim konferencijama. (usp. *Washington Post* od 23.4.2010.; *Reuters, Faith World* od 15.4.2010.; Robertson kao gore, str.42)

To je potpuno u skladu sa sličnim načinom ponašanja Vatikana u drugim slučajevima: Kad je američka biskupska konferencija, obzirom na učestale skandale dječjih oskrvnitelja, predložila nultu toleranciju i htjela počinitelje prijaviti policiji i zahtijevala češću primjenu uklanjanja iz službe krivih svećenika, iz Rima je došao trajan veto: Zastupnik kardinala Ratzingera u predsjedništvu kongregacije za nauk vjere i današnji državni tajnik kardinal Bertone izjavio je u veljači 2002.:

«Po mojem mišljenju neutemeljen je zahtjev da se jedan biskup obveže kontaktirati policiju zbog svećenika koji je počinio pedofilski zločin. Naravno da civilno društvo

ima obvezu štiti svoje građane. Ali isto tako se mora poštovati 'službena tajna' svećenika [...] Ako jedan svećenik više nema povjerenja u svog biskupa jer se boji da će biti denunciran, tada više ne bi bilo slobode savjesti.» (John L. Allen, Jr., *All the Pope's Men*, 2004., str. 242) A predsjedavajući svećeničke kongregacije Castrillón Hoyos je govorio o tome da crkva više voli «stvari držati unutar obitelji». (Allen, kao gore, str.245; usp. I Robertson, kao gore, str. 19 i dalje, koji citira i druge kardinale sa sličnim izjavama)

Da se tako postupalo i godinama prije, vidljivo je iz nedavno objavljenog pisma papinskog nuncija u Dublinu iz 1997. godine. Kako izvještava *New York Times* papinski zastupnik je upozorio na to da irski crkveni glavari daju nalog za potpunu suradnju s kazneno istražnim organima. Novine su doslovce pisale: „The letter from the papal representative rejected a 1996 decision by Dublin church leaders to respond more candidly to the suppressed scandal in Ireland by ordering that child-abuse allegations be referred for criminal investigation. The 'strictly confidential' letter from Rome – leaked in January amid continuing inquiries into the Irish scandal – emphasized the priority of in-house handling of pedophilia cases under church, not civil, law.” (Pismo papinskog zastupnika odbacilo je odluku dablinskih crkvenih glavara iz 1996. da otvorenije istupe u vezi zataškavanog skandala u Irskoj kao i naredbu da se o navodima o zlostavljanju djece provede kriminalistička istraga. «Strogo povjerljivo» pismo iz Rima, koje je procurilo u javnost u siječnju usred istrage o irskom skandalu, naglasilo je prioritet obrade pedofilskih slučajeva interno, po crkvenom, a ne civilnom zakonu.) (*New York Times*, 31. siječanj 2011.)

Koliko uporno crkva blokira kad se radi o pravnoj obradi seksualnih zločina svojih svećenika, doživio je neposredno i potpisnik u slučaju jedne žrtve zloupotrebe koju je zastupao. Radilo se o ženi koja je istaknula da ju je kao dijete i mladu djevojku godinama seksualno zloupotrebjavao i silovao jedan svećenik. Ona je time bila toliko traumatizirana da je godinama potiskivala ta zbivanja. Na temelju kliničko-psihološkog vještačenja jednog znanstvenika katoličkog sveučilišta Eichstätt njeni su navodi ocijenjeni vjerodostojnima. S obzirom na to zamjenik oficijala dijeceze Eichstatt obratio se würzburškom biskupu dr. Hofmannu koji je bio nadležan za - u međuvremenu umrlog – počinitelja s upozorenjem da se tu radi o «osobito ozbiljnom i teškom slučaju seksualne zloupotrebe» i da dijeceza treba platiti odgovarajuće odštete. Kad je ona odbacila zahtjev i pokušala slučaj riješiti nekom vrstom mita za šutnju, dijeceza je bila tužena. U postupku je biskup stavio prigovor na zastaru. Potpisnik se tada obratio predsjedavajućem Njemačke biskupske konferencije, nadbiskupu dr. Zollitschu s molbom da optuženi biskup povuče prigovor. To je bilo odbijeno. Nakon što sud signalizira da zahtjev žrtve za naknadu štete izgleda opravdanim, no potpuno razjašnjenje slučaja je bezuspješno zbog biskupovog prigovora na zastaru, potpisnik se dopisima od 27.4.2008. i 1.9.2008. obratio papi, kako bi se on pobrinuo da dijeceza dalje ne blokira razjašnjenje slučaja i odštetu žrtve pravnim trikom prigovora na zastaru. Oba su pisma ostala bez odgovora i žrtva nije uspjela na sudu jer se crkva i dalje ukopala iza prigovora o zastari.

Kao međurezultat treba utvrditi: Između 1981. i 2005. godine Joseph Ratzinger je kao prefekt kongregacije za nauk vjere, a otada kao papa, dirigirao svjetskim sustavom zataškavanja koji

je crkvene oskrvnitelje djece štitio od kaznenog gonjenja državnih sudova i umjesto toga ih konfrontirao isključivo s mjerama kanonskog prava koje nikome nisu nudile i dovodile su do toga da su dječji oskrvnitelji u pravilu ostajali u službi i dobivali daljnje mogućnosti za seksualno nasilje koje su i koristili. Robertson sažima rezultat ovako: «Stanje dokaza pokazuje da se po naredbi Vatikana s počiniteljima nedjela postupalo tako da su bili zaštićeni od otkrivanja, da su njihove žrtve ušutkavane, nekima od njih se pomagalo u činjenju novih kaznenih djela a organima kaznenog gonjenja uskraćivali dokazi njihovih teških zločina. Faktički crkva u mnogim zemljama održava vlastito kazneno pravosuđe za koje javnost, policija i parlamenti ništa ne znaju, koje se zapravo od njih sakriva i u kojem krivci ostaju nekažnjeni, dok se žrtve s iznuđenim prisegama ušutkavaju nagodbama postignutim u potpunoj tajnosti.»

2.3 Pogodovanje i ponovno postavljanje počinitelja

Međutim dr. Ratzinger se nije zadovoljio sa zataškavanjem zločina. Ukoliko je došlo do unutar crkvenih presuda, on je uvijek intervenirao u korist dječjih oskrvnitelja, zaustavljao tekuće postupke, ukidao presude ili se na drugi način brinuo za počinitelje.

Na primjer u slučaju svećenika Lawrencea Murphyja iz Wiskonsina koji je od 1950. do 1974. stotine puta zloupotrebljavao gluhonijemu djecu. Kad su njegovi zločini 1996. postali poznati nadležnom biskupu, Nadbiskupu Milwaukeeja, on je pisao kardinalu Ratzingeru i zamolio ga za savjet, što da

radi sa svećenikom. Pismo je ostalo bez odgovora. Nadbiskup je ponovno pitao i opet nije dobio odgovor. Nakon 8 mjeseci kardinal Tarascio Bertone, koji je, kao što je spomenuto, tada bio zamjenik predsjedavajućeg kongregacije za nauk vjere, započeo je taj an unutar crkveni postupak koji je mogao dovesti do Murphyjevog udaljavanja iz službe. Međutim taj je postupak iznenada bio ponovno prekinut. Počinitelj se osobno obratio kardinalu Ratzingeru i zamolio za «ljubaznu potporu». Dječji oskrvritelj nije bio otpušten, već je umro nekoliko godina kasnije i bio pokopan u svome svećeničkom ruhu. (usp. Robertson, kao gore, str.23; *The New York Times* od 24.3.2010., Vatican declined to defrock U.S. Priest who abused boys)

Na sličan način je kardinal Ratzinger reagirao još 1981., u godini preuzimanja predsjedanja kongregacijom za nauk vjere. Biskup Oaklanda hitno je preporučio da se svećenik Steffen Kiesle razriješi dužnosti, nakon što je bio osuđen zbog seksualne zlopotrebe dvojice dječaka. Ratzinger je odugovlačio s obradom slučaja premda je biskup zabrinuto ponavljao pitanje. Konačno je svećeniku zbog njegove mladalačke dobi – imao je 38 godina – bilo dozvoljeno nastaviti rad s djecom. 2004. godine bio je ponovno osuđen zbog zlostavljanja mlade djevojke; ostala nedjela su već bila zastarjela. (Robertson, kao gore, str. 23 i uputa na *The Times* od 10.4.2010., Signature on letter implicates Pope in abuse cover-up).*The Times* je pisao: «Kardinal Joseph Ratzinger se odupro molbi jedne kalifornijske dijeceze da razriješi dužnosti svećenika koji je dokazano seksualno zlostavljao djecu, pri čemu je, prema pismu iz 1985., dobrobit svjetske crkve stavio iznad ostalih prosudbi.»

U izvještaju irske Murphyjeve komisije nalaze se i drugi slučajevi gdje je utvrđeno da su se dva pedofilska svećenika, koja su zlopotrijebila djecu i zbog toga dobila otkaz iz službe, obratila Rimu i u lipnju 2002. ishodila ukidanje otkaza. (Poglavlje 4.60)

I iz Australije se saznalo za takav način ponašanja kongregacije za nauk vjere koju je predvodio kardinal Ratzinger. U jednom slučaju Rim je intervenirao na traženje svećenika čija je obitelj bila darežljiva prema crkvi. Nakon što je svećenik zbog silovanja šest žena bio otpušten iz službe, Vatikan mu je dao oprost i naredio da se premjesti u drugu župu bez ikakve obavijesti o njegovim prekršajima – i došlo je do novih prekršaja. (Robertson, kao gore, usp. Ostale slučajeve slične naravi na www.thenage.com.au, Rome backed sex-case priest by Martin Daly, 6. srpnja 2002.)

Za ovaj način ponašanja Murphyjeva komisija je utvrdila: «Jasno je da patnja i stres žrtava mogu imati ishodište u okolnosti da su počinitelji bili još u službi kao klerici i stoga su mogli biti prijetnja za drugu djecu ... U praksi, je u znatnom dijelu izvještajnog razdoblja (do kraja 2008., potpisnici) kanonsko pravo bilo korišteno osobito u korist klera i dosljedno na štetu njihovih žrtava. Komisija nije pronašla niti jedan slučaj u kojem bi kanonsko pravo bilo primijenjeno da bi se žrtvama osigurala pravednost.» (Murphyjeva komisija, poglavlje 4.2 i dalje)

Opisani slučajevi su samo vidljivi vrh ledenog brijega kolosalnog zataškavanja svećeničkih zločina i pogodovanja

zločincima na štetu njihovih žrtava. Robertson je prikladno sažeo skandale koji su se dogodili pod vladavinom Josepha Ratzingera kao nadbiskupa Münchena, kao predsjedavajućeg kongregacije za nauk vjere i kao pape, ovako:

- a) Kler je seksualno zloupotrijebio desetke, možda čak stotine tisuća djece i tinejdžera, uglavnom mladih, i većina ih je kao posljedicu imala teške i dugotrajne psihičke smetnje.
- b) Tisuće klerika za koje se znalo da su krivi za najteža djela, koji su ih kao počinitelji bez kontrole seksualnog nagona mogli ponoviti, nisu bili otpušteni iz službe. Crkva ih je skupljala, premještala u druge župe ili druge zemlje, štitila ih od identificiranja i od svjetovne kazne – običino kazne zatvora – po pravilima kanonskog prava koje im je jamčilo oprost za ovostrano kao i za onostrano.
- c) Sveta stolica, pseudo-država, je u prijateljskim zemljama etablirala strani pravni sustav. Seksualni zločini su držani i obrađivani u najstrožoj tajnosti na način koji je bio nespojiv s pravom države u kojoj je Vatikan operirao, koji mu je u nekim slučajevima bio čak suprotan i dovodio do toga da je državnim istražnim organima uskraćivan dokazni materijal za krivnju zločinaca.
(Robertson, kao gore, str. 164, prijevod potpisnika)

2.4 Ne vidi se kraj

To se ništa nije promijenilo niti kad je Vatikan u srpnju 2010. proglasio važeće norme o teškim deliktima («Normae de gravioribus delictis»). Kako je izvještajna agencija kath.net 15.7.2010. priopćila, time su objavljene «prvi put potpune odredbe za način postupanja kongregacije za nauk vjere u slučajevima zloupotrebe». «On je do sada počivao na neobjavljenim papinskim punomoćima i internim propisima. Već postojeće norme su u nekim točkama izmijenjene i precizirane, prema podacima Vatikana međutim pretežno odgovaraju dosadašnjoj praksi.» Promijenjen je rok zastarijevanja i osim toga posjedovanje i širenje dječje pornografije i seksualna zloupotreba duhovno hendikepiranih odsada je okarakterizirana kao teški delikt. Dotični članak 6 publiciranih normi doslovce glasi:

§ 1: «Teški prekršaji protiv ćudorednosti za koje je nadležna kongregacija za nauk vjere su:

1. Kazneno djelo protiv 6. zapovijedi koje počini klerik s maloljetnikom ispod 18 godina; što se tiče tog kaznenog djela maloljetnika se izjednačava s osobom čija upotreba pameti je obično ograničena.
2. Stjecanje, čuvanje i širenje pornografskih slika maloljetnika ispod 14 godina u svakom obliku i svim sredstvima od klerika u zloj namjeri.»

§ 2: «Klerik koji počini kazneno djelo po § 1 treba biti kažnjen ovisno o težini djela; otpuštanje ili udaljavanje nije isključeno.

Ovaj propis ne znači ništa drugo nego jačanje dosadašnjeg pravnog stanja. Osobito i nadalje vrijedi obveza čuvanja tajne kao što je sadržano i u pismu kardinala Ratzingera od 18.5. 2001. (De gravioribus delictis). Seksualni zločini svećenika se dakle i dalje čuvaju ispod pokrivača i policija se ne uključuje. U članku 30 obznanjenih normi za postupanje u slučajevima zloupotrebe kaže se izričito:

§ 1: «Spomenuti postupci podliježu papinskoj službenoj tajni».

§ 2: «Tko povrijedi službenu tajnu ili bilo lukavstvom ili teškim nemarom oštetiti optuženog, ili svjedoka ili nekoga drugog, po zahtjevu oštećenoga ili po službenoj dužnosti bit će kažnjen od višeg suda primjerenom kaznom.»

Kako je vatikanski glasnogovornik Lombardi izjavio, suradnja s državnim vlastima u najnovije vrijeme bila je doduše razmotrena ali nije obrađena u sada obznanjenim normama. One su dio kaznenog zakonika kanonskoga prava koje je po sebi cjelovito i potpuno odvojeno od državnog prava (Lombardi, The significance of the publication of the new «Norms concerning the most serious crimes») Ukoliko on pokušava tu samostalnost oslabiti upozorenjem da «nit vodilja za razumijevanje mjera u slučaju prigovora seksualnim zloupotrebama» znači da se «prema dotičnome civilnom pravu uvijek treba držati prijave zločina nadležnim vlastima», to ne pomaže: Kao prvo, jer često ne postoji zakonska obveza prijavljivanja kaznenih djela (kao npr. U Njemačkoj), kao drugo, jer u državama u kojima takva obveza postoji (kao npr. u Francuskoj), crkva se toga ne drži kao što pokazuje

gore spomenuto vatikansko pismo pohvale francuskome biskupu koji je odbio informirati državne vlasti.

Dakle ostaje pri tome da crkvenim seksualnim zločinima prijeti samo jedan postupak po kanonskom pravu, koje oskrvrjenje djece svrstava u istu kategoriju kazni kao «oskrvrjenje hostije» ili povredu ispovjedne tajne ili nedopušteno slavljenje mise. U svima tim slučajevima je u B.3. spomenute «niti vodilje» predviđeno da okrivljeni svećenik koji je «priznao i prihvatio svoj zločin, vodi život molitve i pokore», može mu se dekretom zabraniti ili ograničiti javno vršenje svećeničke službe odnosno otpustiti ga iz kleričkog staleža. Protiv takvog dekreta dotični tada može uložiti «upravni prigovor kongregaciji za nauk vjere». Što se tada događa bilo je već opisano: Otpuštanja iz službe se ukidaju i svećenici bivaju ponovno postavljeni. Robertson stoga s pravom sažeto govori da Vatikan radi s «paralelnom paradržavnom jurisdikcijom», koja «oprašta grijeha koji se u nadležnoj državi kažnjavaju kao zločini. Aludirajući na «liniju štakora» koju je Vatikan stavio na raspolaganje nacističkim zločincima za bijeg u Južnu Ameriku on piše: «Prava linija štakora koju je crkva ponudila je ruta za bijeg dječjih oskrvritelja – ne toliko kao sloboda, pobjeći iz zatvora, nego kao sloboda da se nikada ne riskira zatvorska kazna. Zbog mješavine arogancije, nemarnosti i bezbrižnosti, proizašlih iz vjere u vlastiti državni imunitet i pretjeranog zahtijevanja da budu politički akter na svjetskoj pozornici, papa i njegova vojska kardinala, nuncija, nadbiskupa i prelata vode crkvu u kojoj djeca stradaju od jako raširene i sustavne seksualne zloupotrebe.» (Robertson, kao gore, str. 166)

2.5 Zločin protiv čovječnosti

Prema članku 7 alineja 1, slovo g pod time spadaju «silovanje, seksualno ropstvo ... ili svaki drugi oblik seksualnog nasilja usporedive težine («pojedi načna djela»), pod uvjetom da su počinjena «u okviru raširenog ili sustavnog napada protiv civilnog stanovništva i s upućenošću u napad («cjelokupno djelo»).

2.5.1 Kao što je gore izloženo oskrvrjenja djece su se često dešavala u obliku silovanja. Ukoliko se radi o drugim varijantama svećeničke seksualne zloropotrebe djece, one se u svakom slučaju trebaju pripisati obilježju činjeničnog stanja «svaki drugi oblik seksualnog nasilja usporedive težine». Nadmoćnost svećenika zbog njegovog autoriteta, s jedne strane, i mladalačke dobi žrtve, s druge strane, je jednaka pojmu «nasilje» iako se ne radi o vis absoluta. Žrtva, dijete, koje svećenika gleda kao Božjeg čovjeka praktički mu je bespomoćno izručeno 24 sata na dan ako je smješteno u domu iz kojeg ne može pobjeći.

2.5.2 Što se tiče «težine» nasilja treba uzeti u obzir da svećenička seksualna zloropotreba djece i mladih, svejedno vrši li se kompulzivnim ili apsolutnim nasiljem, vodi do najtežih oštećenja duševnog i tjelesnog zdravlja žrtava. One su često godinama i desetljećima teško traumatizirane i često teško poremećene u svom osobnom razvoju do kraja života. Seksualna zloropotreba djece je jedan oblik duševnog ubojstva. Ona je istovremeno napad na ljudsko dostojanstvo i teško poniženje u smislu Explanatory Memoranduma Među-

narodnoga kaznenog suda. (usporedi o tome i Robertson, kao gore, str. 137 i dalje) Zloupotreba je i stoga osobito gnusna jer ju je počinio pripadnik institucije koja se poziva na Isusa iz Nazareta koji je, kao što je poznato, rekao: «*Pustite dječicu neka dolaze k Meni i ne priječite im jer takvima pripada je kraljevstvo Božje*» (Lk 18,16) To stvara osobito povjerenje u čijim su okvirima djeca bila seksualno zloupotrijebljena.

2.5.3 Kao što je gore opširno izloženo, seksualna zloupotreba djece se nije dešavala samo pojedinačno već u mnogim zemljama tijekom desetljeća desetinama tisuća žrtava. Možda čak i stotinama tisuća. Ti napadi su dakle bili «prošireni» u smislu kaznene odredbe.

Samo bi to već bilo dovoljno da se pretpostavi cjelokupno djelo u smislu članka 7 Statuta Međunarodnoga kaznenog suda. Napadi su se međutim događali i «sustavno». Za to, prema novijim sudskim presudama nisu potrebni elementi plana ili politike. (usporedi Werle, Međunarodno kazneno pravo, 2. izdanje, s uputom na Kazneni sud za mlade od 22.2.2001. [Kuranac i dr., TC, par.429]. Oskvrnjivanja djece su vršili istovremeno mnogi svećenici u opetovanim postupcima zloupotrebe u određenim crkvenim ustanovama prema istim ili novim žrtvama i pod zaštitom vatikanskog sustavnog zataškavanja i pogodovanja počiniteljima.

2.5.4 Ispunjeno je i obilježje činjeničnog stanja «napada protiv civilnog stanovništva». Po legalnoj definiciji članka 7, alineje 2a, Statuta Međunarodnoga kaznenog suda to je, kao što je već izvedeno, kada se radi o «načinu ponašanja koji je povezan s višestrukim činjenjem postupaka navedenih u alineji 1 protiv

civilnog stanovništva, provođenjem ili podupiranjem politike države ili organizacije koja ima za cilj takav napad.»

(1) Civilno stanovništvo u smislu ovog propisa je svaki veći broj osoba koji je povezan zajedničkim obilježjima koja ih čine ciljem postupaka koji u svojoj cijelosti sačinjavaju «napad» (usporedi Werle, a.a.O., broj 756 i uputa na Kazneni sud za mlade od 7.5.1997. [Tadic., TC, para.644]. Grupa osoba sa zajedničkim obilježjima su u predmetnom slučaju djeca i mladi, prije svega muškog spola, koja su postala preferirane žrtve serijskih seksualnih zločina pedofilskih katoličkih svećenika.

(2) Veliki broj pojedinačnih djela čini također «napad» u smislu činjenice kaznenog djela. To što Statut pod tim podrazumijeva načine ponašanja koja u «provedbi...» slijedi «politiku ... organizacije»

„(s)uch a policy need not be formalized and can be deduced from the way in which the acts occur. Notably, if the acts occur on a widespread or systematic basis that demonstrates a policy to commit those acts, whether formalized or not.”

(«takva politika nije nužno formalizirana, a može se shvatiti logičkim zaključivanjem iz načina na koji se djela čine. Naročito ako se radi o vrlo rasprostranjenim djelima koja se sustavno čine, to pokazuje politiku činjenja tih djela, bez obzira je li ona formalizirana ili ne.»)

Dakle to ovisi o ukupnim okolnostima pod kojima su djela bila počinjena. Prije svega ako su bila jako rasprostranjena

(«widespread») i sustavno počinjena, to govori o «politici činjenja takvih djela». Ta politika se može sastojati i u trpljenju djela (usporedi Werle, kao gore, broj 777 s uputom na međunarodnu sudsku praksu): Kazneni sud za mlade, presuda od 14. siječnja 2000. (Kupreskić i dr, TC), para 552 («at least tolerated»); Kazneni sud za mlade, presuda od 31. siječnja 2000. (Tadić, AC), para 14; isto i članak 2 para 11 Draft Code 1954; UN Doc.S/1994/674/Add.2 (Vol.I), Annexes to the Final Report of the Commission of Experts Established Pursuant to Security Council Resolution 780 (1992.) od 31. svibnja 1995., Annex II: Rape and Sexual Assault, para 33: «It also has proven [...] that the state is involved. This can be concluded from state tolerance.»)

Organizacija koja je trpjela zločine je crkva. Ona ih nije samo trpjela, nego i pogodovala kanonskim pravom i praksom njegovog izvršenja, što je dovelo do toga da oskrvnitelji djece nisu bili ozbiljno kažnjeni. Široka osnova djela o kojoj se govori u odluci Jugoslavenskoga krivičnog suda, je angažiranje svećenika širom svijeta u dušobrižništvu pri čemu dolaze u vezu s djecom i mladima i zlorabljavaju ih. Dušobrižničkim angažmanom rukovodili su mjesni biskupi; desetostrukom do tisućstrukom zlorabom koja se dogodila kod tog angažmana upravljao je Vatikan: nakon djela zataškavanjem i premještanjem počinitelja, prije djela zataškavanjem i premještanjem prethodnih počinitelja što je novim počiniteljima praktički obećavalo oslobođenje od kazne i poticalo ih na nova djela. Usljedio je pravi pravcati «menadžment» seksualnih zločina: Počiniteljima je s njihovim radnim mjestom pribavljeno mjesto zločina; nakon počinjenog djela umjesto prijave državnom odvjetništvu dobili su

«svećeničku utjehu» i po potrebi povrh toga osigurano pri-bježište gdje mogu nestati. I to je «politika» u smislu kaznene odredbe jer su tu, pomoću centralne funkcije rukovođenja, stvarane, oblikovane i podupirane okolnosti pod kojima su počinjena pojedinačna djela koja se pribrajaju cjelokupnom djelu svećeničkih oskrvrjenja djece širom svijeta.

2.6 Kaznena odgovornost dr. Ratzingera

Kada svećenici koji se po nalogu svoje crkve nalaze u službi širom svijeta počine seksualni zločin, situacija je slična kao kod vojnika koji s oružjem uokolo divljaju i kada se njihovi zločini pripisuju njihovom vrhovnom zapovjedniku, iako on takve zločine nije htio i bio je udaljen tisuće kilometara. U vezi s ovim predmetom Robertson s pravom upućuje na odluku US-Supreme Courta u slučaju japanskog generala Yamashite čije su trupe na Filipinima divljale s oružjem u ruci. Prigovor generala da je bio udaljen stotinama milja i da nikada nije htio zločine svojih vojnika i da je bio ogorčen zbog silovanja i ostalih grozota, Supreme Court je uzvratio s upozorenjem da je viši pretpostavljeni odgovoran ako je propustio spriječiti protuzakonito ponašanje svojih podčinjenih, ako je znao da su njegovi podčinjeni počinili protuzakonitosti ili ih namjeravaju počinuti, i ako nije poduzeo potrebne korake da to spriječi ili kazni one koji su počinili te protuzakonitosti. Doslovce:

“A person in a position of superior authority should be held individually responsible for giving the unlawful order to commit a crime, and he should also be held responsible for failure to deter the unlawful behaviour of

subordinates if he knew they had committed or were about to commit crimes yet failed to take the necessary and reasonable steps to prevent their commission or to punish those who had committed them.”

(citirano prema Robertsonu, kao gore, str.139)

Ova odgovornost nalazi se u članku 28 Statuta Među narodnoga kaznenog suda koji prema alineji b vrijedi i za civilne pretpostavljene. Prema njemu pretpostavljeni je kazneno odgovoran za zločine «koje su počinili njegovi podčinjeni pod njegovim stvarnim rukovodstvom i kontrolom kao posljedica propusta, vršiti propisanu kontrolu nad tim podčinjenima ako

- i) je pretpostavljeni znao da su podčinjeni počinili takve zločine ili su ih namjeravali počiniti, ili je svjesno ispuštio iz vida informacije koje su na to jasno ukazivale;
- ii) su se zločini ticali aktivnosti koje su spadale u stvarnu odgovornost i kontrolu pretpostavljenog, i
- iii) pretpostavljeni nije poduzeo sve potrebne i prikladne mjere u svojoj nadležnosti kako bi spriječio njihovo izvršenje ili ih zaustavio ili nije stvar predočio nadležnim vlastima za istragu i kazneno gonjenje.

2.6.1 Pojedini svećenik doduše nije u službenom odnosu s Vatikanom nego sa svojom biskupijom. Međutim stvarno vrijedi: Ako on počinji seksualni delikt i njegov biskup sazna za to, prema gore opisanim hijerarhijskim strukturama između Vatikana i biskupija, djelo se mora prijaviti Vatikanu odnosno

Kongregaciji za nauk vjere. Ona je tada gospodar postupka u kojem ona prepušta biskupu sankcioniranje djela, ili, što se najčešći događa, sama preuzima slučaj. Na početku posredni odnos između svećenika i cjelokupne crkve, u slučaju seksualnog zločina iskazuje se kao neposredan odnos pretpostavljeni – podčinjeni. Biskupu, koji kazneno djelo mora prijaviti u Rim ne ostaje primjereni manipulativni prostor u pogledu daljnje sudbine svećenika; ona se određuje direktno iz Rima obvezatnim uputama biskupu. A u Rimu odgovornost snosi predsjedavajući kongregacije za nauk vjere odnosno papa.

Ta odgovornost pretpostavljenog prema pojedinim svećenicima koji su kažnjeni ili predstoji opasnost da budu po prvi put ili opetovano kažnjeni, ne otpada niti zbog toga što oskrvrjenje djece ne spada u stvarne zadaće svećenika, nego se događa prekoračenjem njegovih ovlasti: Odlučujuće je to što se to djelo u pravilu vrši u njegovom djelokrugu koji mu zapravo omogućuje dolazak u uži kontakt s djecom i mladima. Znakovito je to što su mnoge dijeceze u Sjedinjenim Državama i u Irskoj zaključivale obvezno osiguranje odgovornosti za slučaj odštetnih zahtjeva zbog zloupotrebe. Time su započele 1980-ih godina kad je sve više i više slučajeva izbijalo u javnost, pri čemu su kod zaključivanja ugovora osiguranjima djelomično prešućivale koliko takvih slučajeva već postoji. Na taj način su dijeceze u Irskoj za premiju od oko 50.000 eura dobile osigurnine u visini od 13 milijuna. (usporedi www.irishtimes.com od 8.2.2011.; Murphy-Report, section 1.21 M) U slučaju nadbiskupijske dijeceze Milwaukee osiguranje je odbilo preuzeti štete s obrazloženjem da je dijeceza kod zaključivanja osiguranja prešutjela pravo stanje. (usporedi www.necn.com od 23.11. 2010.)

2.6.2 Dr. Joseph Ratzinger je od 1981, najprije kao predsjedavajući kongregacije za nauk vjere, a od 2005. kao papa, bio opširno informiran o sveukupnom djelu seksualnih zločina katoličkih svećenika širom svijeta. On je na osnovi tih informacija postupao izdavajući naredbe za šutnju, preuzimajući sam postupke ili zaustavljajući postupke, ukidajući presude nižih instanci i odobravajući premještanje kažnjenih svećenika u druge župe odnosno u druge zemlje. On se svojom naredbom za šutnju pobrinuo da se seksualni zločini ne prijavljuju državnim organima za kazneni progon, štoviše on je čak odobrio pohvalu biskupa koji je u svojoj državi prekršio postojeću obvezu prijavljivanja i zbog toga bio kažnjen od državnog suda. On nije poduzeo nikakvu djelotvornu mjeru protiv nastavljanja rasprostranjenih seksualnih zločina svojih svećenika, već je naprotiv, stvorio pravno i faktički situaciju u kojoj je svećenicima bilo lako zloupotrebjavati djecu jer nisu morali očekivati ozbiljnu kaznu, kao što je gore već opširno opisano. Tu situaciju on održava do danas i time pogoduje svakodnevno novim seksualnim zločinima koji se zataškavaju i uopće se ne otkrivaju ili se to događa tek nakon nekoliko godina. Da bi saznala pojedinosti tužbeni organi su morali moliti Vatikan za predočenje spisa. Obično se u takvom slučaju ishodi sudski nalog za pretres.

Ako se uzme u obzir ponašanje okrivljenoga u prošlosti i sadašnjosti, njegovo kazneno pravno sudioništvo u djelu zločina njegovih svećenika širom svijeta moralo bi se okvalificirati kao sudioništvo. U svakom slučaju on je po članku 28 alineja b Statuta Međunarodnoga kaznenog suda kao pretpostavljeni počiniteljima, kazneno pravno odgovoran.

2.6.3 On je također krivično postupao u smislu članka 30 statuta Međunarodnoga kaznenog suda jer je bio svjestan da strategija zataškavanja koju je on naredio i nastavio odobravati imala za posljedicu pripremu terena novim seksualnim zločinima. On je u svakom slučaju to prihvatio s odobravanjem kako bi zaštitio reputaciju svoje institucije – na račun uvijek novih žrtava svojih pedofilskih svećenika. Takvo nešto zahtijeva tešku kaznu što i okrivljeni mora sam priznati jer stalno spominje Isusove riječi, koji je među ostalim rekao: *«Onomu tko bi sablaznio jednoga od ovih najmanjih što vjeruju u Mene bilo bi bolje da mu se o vrat objesi mlinski kamen pa da potone u dubinu morsku.»* (Mt 18, 6)

IV. O dopuštenosti podnesene tužbe

1. Prema članku 27 Statuta Međunarodnoga kaznenog suda sudbenoj vlasti Međunarodnoga kaznenog suda podliježu sve osobe bez obzira na njihovo službeno svojstvo. Prema ovom statutu «svojstvo državnog poglavara neke osobe ne razrješava kaznene odgovornosti.» (alineja 1) «Imuniteti [...] koji su po unutardržavnom ili međunarodnom pravu povezani sa službenim svojstvom neke osobe, ne sprečavaju sud u obavljanju sudbene vlasti nad takvom osobom. (Alineja 2)

Dr. Joseph Ratzinger dakle ne može izbjeći jurisdikciju Međunarodnoga kaznenog suda ukazivanjem da je državni poglavar, bez obzira na to je li taj prigovor uopće priznat od nekog suda koji je povezan s međunarodnim pravom, ako se ima u vidu da je to državno svojstvo Vatikana zasnovano na sumnjivom ugovoru s diktatorom Mussolinijem iz 1929. godine (usporedi o svemu i Robertson, kao gore, str. 63 i dalje)

2. Ispunjena je i sljedeća pretpostavka prema kojoj okrivljenik i budući optuženik mora biti pripadnik države ugovornih strana Statuta Međunarodnoga kaznenog suda. Za razliku od Vatikana, Njemačka je ratificirala ugovor o međunarodnom kaznenom sudu (11.12.2002.) Dr. Joseph Ratzinger je njemački državljanin, jer se stjecanjem vatikanskog državljanstva nije odrekao svoga njemačkog državljanstva.

3. Prema alineji 10 preambule Statuta Međunarodnoga kaznenog suda, Međunarodni kazneni sud ne djeluje samo supsidijarno prema unutardržavnoj kaznenoj sudbenoj vlasti, nego je «dopunjava».

Dopustivost tužbe pred Međunarodnim kaznenim sudom prema članku 17 alineja 1, slovo a Statuta Međunarodnoga kaznenog suda ne bi bila moguća samo onda kad bi Njemačka već provodila istragu ili kad Njemačka «ne bi bila voljna ili u stanju ozbiljno provesti istragu ili kazneno gonjenje». Istrage zbog ovdje pokazanih zločina protiv čovječnosti u Njemačkoj se nisu provodile niti će se provoditi. Njemački državni tužitelji su vezani na upute pokrajinskog ministra pravosuđa. U jednoj zemlji čiji političari ispunjavaju papi neobičnu želju da kao gost govori pred parlamentom, neće nijedan ministar pravosuđa dopustiti državnom tužiocu istragu ili čak podizanje optužnice protiv pape. Neovisno o tome takva optužba ne bi bila također moguća jer prema članku 25 njemačkog ustava papa ne podliježe njemačkoj sudbenoj vlasti sve dok je državni poglavar. Unatoč dvojbenog stjecanja toga diplomatskog svojstva u Njemačkoj se nijedan državni tužitelj ne bi usudio u to sumnjati.

4. Okrivljenik također ne može prigovoriti protiv dopustivosti postupka pred Međunarodnim kaznenim sudom da «stvar nije dovoljno teška da bi se mogle opravdati ostale sudske mjere» (članak 17 alineja 1d Statuta Međunarodnoga kaznenog suda):

Kao što je gore izloženo okrivljenome se treba predbaciti da je desetine tisuća, zapravo možda čak stotine tisuća oskvrnjenja djece koja su počinili katolički svećenici širom svijeta bagatelizirao, zataškavao i u crkvenom paralelnom sustavu prema državnom kaznenom pravu pretežno uskraćivao njihovo kažnjavanje i time godinama podupirao. Osim toga predbacuje mu se da je zbog toga što je njegova crkva zabranila kondom, pridonio tjelesnom oštećenju i umorstvu ne-

određenoga, velikog broja afričkih katolika koje je time poticao da zaraze i nekatolike. Konačno predbacuje mu se da njegova zastrašujuća crkvena pukovnija ugrožava odnosno oštećuje tjelesno i psihičko zdravlje velikog broja ljudi širom svijeta.

Prihvatanje masovnog umiranja od AIDS-a zbog zaraze HIV-om s odobravanjem i podupiranje masovnog duševnog umorstva seksualnim nasiljem nad mladima su toliko teški da treba potaknuti njihovu istragu i provjeru postoje li zločini protiv čovječnosti, kako prema preambuli Statuta Međunarodnoga kaznenog suda tako i prema Policy-paper tužilaštva. Prema tome tužilaštvo treba fokusirati svoju istragu na one koji su npr. vođe država ili organizacija koji su odgovorni za zločine protiv čovječnosti (Policy-Payper II.2.1).

V. Sažetak

1. Stupanjem na snagu rimskog Statuta Međunarodnoga kaznenog suda 1.7.2002. započeo je kulturni obrat. Vrijeme u kojem su politički i svjetonazorski motivirani masovni zločini ostajali nekažnjeni došlo je kraju. Zločin protiv čovječnosti definiran u rimskom statutu nema u vidu samo masovno djelo i kaznenu odgovornost kolovođa nego je proširio i spektar zaštićenih pravnih interesa:

U članku 7 alineja 1, slovo k predviđa se kazna za «nečovječne postupke kojima se namjerno prouzrokuju velike patnje ili teško oštećenje ... duhovnog zdravlja, pod pretpostavkom da su ta oštećenja slične težine kao primjerice silovanje, porobljavanje ili nasilno odvođenje. Time je uključeno i psihičko nasilje koje može dovesti do zdravstvenih oštećenja. Mnogo toga od uobičajenog nasilja ovog svijeta koje je bilo prihvaćeno jer je to «oduvijek bilo tako», u okviru rimskog statuta sada postaje kaznenopravno relevantno.

2. Ova prijava dolazi do rezultata da to odgovara sustavu prisile rimokatoličke crkve koju vodi okrivljeni i s time povezanim zastrašujućim prijetnjama s vječnim paklenim mukama. Te prijetnje dovode bezbroj ljudi u bolesnu psihičku i duhovnu ovisnost i oduzimaju im njihovu vlastitu odluku savjesti u egzistencijalnim životnim područjima. Samo preko ovoga prisilnog sustava bila su moguća druga dva prijavljena zločina protiv čovječnosti. Tim više je umjesnije kaznenopravno udostojati tu crkvenu pukovnicu koja provodi ekstremno psihički pritisak, nego što okrivljeni pokušava odvratiti pozornost od totalitarizma svog sustava time što posvuda u

zemlji hvali religijsku slobodu koju njegova vlastita crkva grubo prezire – kako postupanjem prema vlastitim članovima tako i agresivnom netolerancijom prema religioznim konkurentima, prije svega kad se radi o religioznim manjinama.

3. Prijava nadalje dolazi do rezultata da je okrivljeni kaznenopravno suodgovoran za smrt stotine tisuća, možda milijune oboljelih od AIDS-a jer unatoč epidemije koja hara ustrajava na crkvenoj zabrani zaštitnih sredstava protiv prenošenja HIV-a i provodi je prijetnjama svoga sustava prisile.

4. Konačno prijava dolazi do rezultata da je okrivljeni kaznenopravno odgovoran što su se zločini katoličkih svećenika posljednjih desetljeća sve više širili. U javnosti se okrivljeni prikazuje kao bogobožan crkveni vođa koji se ispričava žrtvama klerikalnih oskrvnitelja djece i hoće spriječiti daljnja djela. Ustvari on postupa kao beščutan pokrovitelj svjetskog sustava zataškavanja koji pogoduje zločincima na račun njihovih žrtava i svakodnevno pogoduje novim zločinima.

Treba poći od toga da taj sustav zbog unutar crkvenih sredstava prisile neometano traje i dalje i time omogućeni zločini širom svijeta traju u nedogled, da će sudovi svih zemalja uvijek ponovo biti prevareni i zločini ostati nekažnjeni i da će se tisućama i tisućama djece uvijek iznova nanositi nova patnja – ako međunarodni sud ne zaustavi taj zločin tako što odgovorne pozove na odgovornost. Joseph Ratzinger je glavni počinitelj, okružen nizom supočinitelja čija su imena dijelom već bila spomenuta. Vrijeme je sazrelo da tužitelj pokrene istragu kod Međunarodnoga kaznenog suda i da se to što je do sada bilo poznato samo u odlomcima, detaljno razjasni i one koji kumuju crkvenom oskrvnjivanju djece širom svijeta dovede pred sud.

Zamagljenje ...

Radi se o trima svjetskim zločinima koji do sada nisu bili prijavljeni jer ih je počinila institucija na čijem su čelu «najviši dostojanstvenici».

Tamjan je zamaglio svijest o pravu.

Ako bi u nekoj svjetskoj «sekti» stotine tisuća djece bilo seksualno zloupotrebjeno i zločin bi po naređenju «vođe sekte» bio zataškán i ostao bez kaznenog gonjenja, ta bi kriminalna udruga i njen vođa bili predani sudu. Može li to biti drugačije samo zato što se ta udruga zove «crkva» i što omerta ne dolazi od mafijaškog bosa nego od pape?

Ako bi ta ista «sekta» bila rasprostranjena u Africi i njenim bi članovima bila zabranjena upotreba kondoma pod prijetnjom teških kazni, tada bi time izazvana zaraza HIV-om – AIDS-om i smrtni slučajevi bili pripisani vodstvu sekte i bila bi provedena kaznena istraga.

Može li to biti drugačije samo zato jer se «sekta» zove «crkva» i njen poglavar polaže pravo na nepogrešivost?

To je predmet kaznene prijave protiv Josepha Ratzingerá koja je podnesena Međunarodnome kaznenom sudu i koja je otisnuta u ovoj knjizi.

Okrivljeni je osumnjičen da je pokrovitelj svjetskog sustava zataškavanja koji je postao leglo seksualnih zločina koji se nastavljaju i dalje.

Protiv njega se treba povesti kaznena istraga i zbog njegove smrtonosne zabrane kondoma. Radi se o zločinu protiv čovječnosti.

ISBN 978-953-55389-1-2

Sailer / Hetzel